

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET BESLISSENDE LUCHTGEVECHT

N° 2287

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het beslissende Luchtgevecht

HOOFDSTUK I

EEN BEZWAARLIJKE REPARATIE

— Is het mogelijk, James, deze korte as aan boord te herstellen?

— Niet zonder steenkolen, mylord.

— Het zal dus niet gaan met onze elektrische oven?

— Die is stellig niet krachtig genoeg.

— Hebben wij geen hulpstukken meer?

— Niets dat passend is te maken, mylord, tenzij wij er een paar weken aan mogen besteden.

— Neen. Dat kan niet. Wij moeten zo spoedig mogelijk hier weg van deze gevaarlijke plaats en ik zou reeds vertrokken zijn, indien ik het slechts had durven wagen de Bruinvis hier achter te laten. Als er dus steenkolen nodig zijn, James, dan moeten zij gekocht worden. Hoeveel heb je nodig?

— Een mud is meer dan voldoende, mylord. Niet meer dan nodig is, om de

kleine smidse te voorzien. Het is het werk van een halve dag, als ik eenmaal de steenkolen heb. Wij zouden het dan misschien ook op de wal kunnen doen, wat nog wel zo veilig en gemakkelijk zou zijn.

— Het is alles mijn schuld, liet een andere stem zich horen. Ik heb te veel getreuzeld. Het is mijn schuld, dat de Bruinvis zo beschadigd is.

— Beschuldig je zelf niet, Charles. Je weet heel goed dat je gedaan hebt wat in je vermogen was. Aan jou heb ik het te danken, dat jij en Henderson nog leven, en dat ik mijn brave Bruinvis heb mogen behouden.

Dit korte gesprek werd tussen drie mannen gehouden in het inwendige van een zonderling vaartuig, een kleine duikboot, waarin de grootste van de drie mannen, James Henderson, maar juist

even rechtop kon staan. En dat ging nog maar alleen in het midden van de boot.

Want het was John Raffles, de langgezochte vijand der Londense politie, die zoëven het gesprek gevoerd had met zijn vriend Charles Brand en met de trouwe chauffeur James Henderson.

De duikboot, Raffles' laatste vinding, lag op dat tijdstip op de bodem van de Anse de la Mandrée, een kleine baai ten oosten van Kaap Lévi en geheel in het noorden van het grote schiereiland, of liever de reusachtige kaap, die het noordelijkste gedeelte vormt van Normandië.

De boot kon nog rijzen en zij kon nog dalen, zij kon zich heel voorzichtig een weinig voorwaarts bewegen, maar zij was zwaar gewond, en het zou volkomen onmogelijk zijn, er een tocht van enige honderden kilometers mede te volbrengen.

En dat zou toch nodig zijn, al wilde Raffles niets anders doen dan het Kanaal oversteken, en de dichtstbijzijnde haven Ventnor bereiken.

Raffles had de stalen hulpas in zijn handen genomen, die in het midden doorgebroken was en waarvan geen tweede exemplaar in de gehele voorraad wisselstukken werd aangetroffen.

Hij legde de as met een resoluut gebaar weer neer, raadpleegde zijn horloge en zei toen kortaf:

— Wij zullen stijgen.

— Wat wil je doen? vroeg Brand ongerust.

— Ik wil aan land gaan. Ik zal mij naar Fermanville begeven en daar zal ik wel een auto of een wagentje vinden, dat mij naar Cherbourg kan brengen.

— Om wat steenkolen? riep Brand zeer verwonderd uit.

— Ik heb liever een hele as, Charles. Men kan die natuurlijk in een stad als Cherbourg voor mij draaien terwijl ik er op wacht. Het is een courante maat, en het gaat vlugger dan zelf lassen. Bovendien is de breuk zeer glad, en ik vrees, dat zelfs onze duivelskunstenaar Henderson tegen het lassen opziet.

De reus krabde zich even in zijn kroezig haar en zei met een bedenkelijk ge-

zicht:

— De waarheid is, mylord, dat het een dekselse toer zou zijn. Dat ding is doorgeknapt, alsof het met een fijn metaalzaagje op de machine was doorgesneden. En zulke breuken te lassen is drommels moeilijk. Vooral wanneer de as zuiver gericht moet zijn en geen tiende van een millimeter mag afwijken.

— Je hoort het, Charles. Het beste is dat ik mij even naar Cherbourg begeef. Het is een vrij grote stad en nauwelijks 15 kilometer van Fermanville verwijderd, er zal wel een busdienst zijn en zo niet, dan zal ik een auto huren. Het is pas tien uur en ik kan gemakkelijk nog voor het vallen van de avond terug zijn, daarvan ben ik zeker.

Brand was op hem toegetreden, had hem de hand op de schouder gelegd, en zei nu:

— Wees voorzichtig, Edward. Wees vooral voorzichtig na hetgeen er hier gisteren gebeurd is op nog geen uur varen hier vandaan. Je kunt ervan verzekerd zijn, dat de gehele streek nog in rep en roer is en dat men naar je zal zoeken.

— Ik beloof je, dat ik mij zoveel mogelijk in acht zal nemen, zo stelde Raffles hem gerust. Je ziet trouwens dat ik mijn uiterlijk veranderd heb. Ik zal niet zo gauw worden herkend. Maar nu mogen wij ook niet treuzelen. De machine voor het wegpompen werkt toch, James?

— Heel goed, mylord. En het was een prachtig denkbeeld van u om de pompen niet afhankelijk te maken van de hoofdmachine. Nu kunnen wij tenminste nog naar de oppervlakte gaan, wanneer wij willen.

Hij verzette een kleine hefboom, er begon iets te gonzen, met een geluid als een reusachtige bromvlieg, men hoorde de pompzuigers driftig op en neer gaan en nog geen minuut later was aan een lichte schommeling van de vloer te merken, dat de duikboot de bodem verlaten had en door zijn eigen soortelijk gewicht langzaam opsteeg, zoals een ballon het doet, zodra 't gas voldoende stijfkracht aan het toestel heeft gegeven.

Raffles was voor een van de sterke lenzen gaan staan, aangebracht in de

opstaande rand van de ronde klep en niet zodra kon hij over de golven zien en trof het daglicht zijn oog, of hij hief de hand op, het leegpompen hield op en de duikboot bleef op dezelfde hoogte drijven, juist voldoende boven het water uitstekend, om zonder gevaar het luik te kunnen openen.

De bouten werden losgeschroefd en Raffles maakte zich gereed om het schip te verlaten.

De Bruinvis was boven komen drijven op een plek, die van de kust af moeilijk te zien viel. Kaap Lévi is een steil uit zee oprijzend voorgebergte, moeilijk beklimbaar en vandaar strekt zich een rij van klippen en puntige rotsen cirkelvormig uit over een grote uitgestrektheid. Bij laag water kan men nog juist voor de rotsen omlopen, maar dat wordt levensgevaarlijk en zelfs onmogelijk zodra de vloed is opgekomen, zoals thans het geval was. Dan beuken de golven rechtstreeks de gevaarlijke klippen en geen mens zou zich daar wagen, die zijn leven liefheeft.

Met de grootste voorzichtigheid werd de Bruinvis nog een weinig dichterbij de kust gebracht en intussen had Henderson het rubberbootje gereed gemaakt of liever het eigenaardige vlotje met opstaande randen en zo vervaardigd, dat het gemakkelijk het gewicht van één man kon dragen, althans bij een niet al te rumoerige zee.

Het kon worden uitgespannen door middel van dunne kruislatten en men kon het gemakkelijk klein opvouwen en in een étui meedragen. Er behoorden twee roeispanten van licht hout bij, of beter gezegd, pagaaien.

Er waren drie van die eigenaardige vaartuigjes aan boord, die op grote schuifladen geleken en men kon er zich languit in uitstrekken, opdat het gewicht zo gelijk mogelijk zou worden verdeeld, waardoor het mogelijk was droogvoets, een niet al te ver gelegen kust te bereiken, zonder te moeten zwemmen.

Daar de wand overal meegaf, behoefde men ook nooit het gevaar te duchten, dat deze vlotjes op een onzichtbare klip lek zouden stoten.

Raffles had Brand de hand gedrukt,

Henderson op de schouder geklopt en hij maakte zich gereed om van het dek van de duikboot op het gummivlotje over te gaan, toen Brand hem nogmaals op zachte toon waarschuwde:

— Neem je in acht, Edward. Ontwijk de man, met wie wij gisteren hebben kennis gemaakt. Wees er maar zeker van, dat hij het er niet bij zal laten, maar je een dodelijke haat toedraagt.

— Ik zal hem ontwijken, Charles, wanneer ik hem herken, antwoordde Raffles kalm. De vader van Arthur Lupin was een meester in de vermommingskunst, en als zijn zoon die kwaliteiten geërfd heeft, dan kunnen wij nog voor zonderlinge verrassingen komen te staan. Ik beloof je echter, dat ik voorzichtig zal zijn. Maak alles gereed, voor zover het gaat, houd een oogje in het zeil en duik onder water zodra ik de kust heb bereikt. Met een goede kijker zou men je misschien vanuit zee of uit de baai kunnen zien. Je hoeft er niet op te rekenen, dat ik voor vier of vijf uur terug kan zijn. Laten wij zeggen dat je om vier uur weer naar boven gaat en een kijkje neemt. Blijf nog even aan de oppervlakte, zodat de lucht goed ververst kan worden. Er zal nog genoeg werk te doen zijn. Tot straks.

Nog een handdruk en toen kroop Raffles voorzichtig op het ranke vaartuigje, opdat het niet zou kantelen, strekte zich op zijn buik uit, juist zoals men het doet bij het gebruik van een rodelisledede, richtte zich op de ellebogen op, greep een der pagaaien en roeide op de primitieve en toch door de vorm van het vlotje als het ware voorgeschreven wijze, naar land, tussen de klippen door.

Hij bereikte een korte landtong, stapte erop, trok het vlotje naar zich toe, vouwde het samen, zoals men het doet met een kastjesvlieger en verborg toen het schuitje met de pagaaien in een rotsspleet. Hij vergewiste zich nauwkeurig van de plaats waar hij aan land was gegaan, wuifde nog eens naar de beide mannen die aan boord waren gebleven en sloeg toen met lange stappen de weg in naar Fermanville, op de linkeroever van de Gloire gelegen.

Zodra hij daar arriveerde, mocht hij

naar een auto of een ander voertuig, want het bleek hem al gauw dat de brave smid van het plaatsje hem onmogelijk kon helpen aan een as, zoals Raffles hem toonde, want hij had de beide helften van het gebroken machinedeel bij zich gestoken.

Een andere smid, bekend wegens het repareren van kachels, bood aan, een soortgelijke as te maken van een pook; toen was de maat vol, Raffles maakte lachend rechtsomkeer en ging op zoek naar een auto.

Het plaatsje bleek inderdaad een garage rijk te zijn, waar Raffles een auto huurde, stortte de garantiesom, nam zelf achter het stuurwiel plaats van de Citroën, die zijn eerste jeugd reeds lang achter de rug had en reed zo snel hij kon over Tourlaville naar Cherbourg. Bij het passeren van de grote spoorwegbrug over de Douve, die zowel bestemd is voor personen als asvervoer, viel het hem op, dat er aan de zijde van de stad een paar gendarmes onbeweeglijk op wacht stonden bij de geweldige oprit naar de brug, een van de grootste uit die streek, want de Douve is hier zeer breed en de oevers zijn hoog.

Het wagentje met de dubbele chevrons had zijn best gedaan en het was nog geen half twaalf, toen Raffles Cherbourg binnenreed, de drukke, Franse havenstad en het eindpunt van een groot aantal Europese en buitenlandse stoomvaartlijnen.

Raffles zette het wagentje in de eerste de beste garage neer en toen hij weer naar buiten trad, werd zijn gehoor getroffen door het schelle geschreeuw van een krantenjongen. Een paar namen troffen hem; hij kocht een blad, liep een zijstraat in, stil en verlaten en begon te lezen, wat gedrukt stond onder het volgende vet gedrukte hoofd:

HET GEHEIM

VAN DE HOLLE NAALD

Lupin en Raffles onvindbaar.

« Nog wel zelden zal onze streek een schok hebben ondergaan als die, welke tevergeefs werd gebracht door hetgeen ge-

teren op slechts weinige kilometers afstand van Tourlaville, en later in de nacht op een paar kilometers ten noorden van Barfleur is voorgevallen.

Sedert talrijke jaren, ja bijna gedurende twee eeuwen bewoont het geslacht der Chandeley's het prachtige, op een lage heuvel gelegen kasteel ten noorden van Tourlaville.

De huidige eigenaar, Markies Raoul de Chandeley, bezit slechts één kind, een dochter, freule Denise, en zij is de hoofdpersoon geweest, de tragische heldin van een brutale mensenroof, zoals men die niet meer mogelijk achtte in onze verlichte tijden.

Omstreeks twee maanden geleden trad bij Markies Chandeley een jongeman in dienst, die zich uiterst beschaafd voordeed, voortreffelijke getuigschriften overlegde, vier talen vloeiend sprak en een zo gunstige indruk maakte, dat de Markies hem onmiddellijk als particulier secretaris in dienst nam. Gisteren is gebleken dat zich onder die schone schijn een voze kern verborg, want wij willen het onze lezers wel dadelijk zeggen: die man was niemand anders dan Arthur Lupin, de zoon van de beruchte Arsène, die enige jaren geleden tijdens een leeuwenjacht in Afrika, om het leven kwam.

En zijn doel is gisteren maar al te duidelijk aan het licht gekomen. De wolf die zich onder een schaapsvacht verborg, greep toe, wilde zijn slag slaan en van hier wordt de geschiedenis reeds ingewikkeld en zo vreemd, dat het op een verhaal uit de tijden van Surcouf en Jean Bart gelijkt.

Onze lezers weten reeds, dat er op het midden van de dag grote ongerustheid heerste op het kasteel, toen het bleek, dat freule Denise plotseling verdwenen was. Politie en gendarmes werden ontboden, men dregde de rivier af, die het landgoed doorsnijdt, men zond allerwege bedienden heen, om navraag te doen bij de vrienden van het jonge meisje, wier schoonheid in de gehele streek bekend was, men telefoneerde en telegrafeerde naar alle richtingen, een S O S oproep werd door de radio verspreid, alles tevergeefs: de dochter van

de Markies bleek onvindbaar te zijn, en men kan zich levendig de smart en de ongerustheid voorstellen van de oude man, die reeds het ergste meende te moeten vrezen. Tot laat in de avond dacht nog niemand aan een samenhang tussen het verzoek om een dag verlof van de jonge secretaris en de verdwijning van freule Denise. Maar omstreeks half twaalf in de nacht had er een uiterst brutale diefstal plaats in het kasteel en het bleek al spoedig dat die onmogelijk door iemand anders gepleegd kon zijn, dan door de secretaris, want hij alleen was slechts in staat, door het blinde vertrouwen, hetwelk Markies Raoul in hem stelde, de combinatie van het slot van de brandkast te leren kennen en zich een tweede sleutel te verschaffen. De rover, na in de loop van de dag freule Denise te hebben ontvoerd, sloot haar op, wij zullen aanstonds zien waar, kerde des nachts naar het kasteel terug, pleegde de diefstal en vluchtte op een zeer snelle motorfiets.

De ontvoering van het jonge meisje had plaats door middel van, men raadt het nooit, van een Duitse duikboot, die door Lupin is aangekocht en hersteld. Aan boord van dat vaartuig bracht hij haar naar een afgelegen en volkomen onbereikbaar geachte rotspiek, bijna 80 meter hoog en die naderhand hol bleek te zijn geweest. En wie weet wat er geschied zou zijn, zonder de tussenkomst van een ander geheimzinnig personage: John Raffles.

Wij zullen later stellig uitvoeriger op deze zaak terugkomen en volstaan er voorlopig mede, te vermelden, dat Raffles door een of ander toeval de geheime verblijfplaats van Lupin moet hebben ontdekt, en zodoende in staat is geweest freule Denise te bevrijden.

Laten wij hier dadelijk aan toevoegen, dat hij zich daarvoor rijkelijk heeft schadeloos gesteld, want hij maakte zich meester van de buit, welke Lupin op het kasteel had gestolen. En deze, dol van woede, zijn plannen mislukt ziende, alleen maar bezield door wraakgedachten,

ontstak na een hevige strijd met Raffles, een lont, waardoor een ontploffing ontstond, die de holle naald deed instorten. Het was klaarblijkelijk het doel van de ellendeling geweest, freule Denise en haar bevrijders onder het puin te begraven, maar nog juist bijtijds wisten zijn vijanden de vlucht te nemen met een andere duikboot, die aan Raffles moet hebben behoord.

Zo luidt althans de verklaring van freule Denise, die zij wel heeft willen afleggen tegenover enige journalisten, ofschoon zij, zoals vanzelf spreekt, nog zeer onder de indruk is van het gebeurde. Want gelukkig kunnen wij ter geruststelling van al degenen, die het jonge meisje hebben leren kennen, mededelen, dat Raffles haar, al is het dan ook zonder het geld, hetwelk Lupin had gestolen, aan land heeft gezet, zonder een haar op haar hoofd te krenken. Het behoeft nauwelijks te worden vermeld, dat de politie alles in het werk heeft gesteld om de bedrivers van deze misdaad in handen te krijgen. Want ofschoon wij eerlijk moeten bekennen, dat John Raffles zich in deze zaak ridderlijk gedragen heeft, de glans van zijn daad wordt toch wel zeer verduisterd door het feit, dat hij zich op zulk een onbeschaamde wijze heeft schadeloos gesteld. De waarde van het geroofde moet op zijn minst anderhalf milliard francs bedragen.

Wij nemen ons voor, in de volgende editie uitvoerig op dit bericht terug te komen en meer in details te vertellen hoe zich alles heeft toegedragen. »

LAATSTE BERICHTEN.

Juist voor ons blad ter perse gaat vernemen wij nog het volgende:

« Hedenochtend in de vroege ontving de politie van Cherbourg het volgende zonderlinge briefje: Indien gij John Raffles in handen wilt krijgen, zoek dan naar een man met het litteken van een verse messnede dwars over de rechterwang.

L. »

HOOFDSTUK II

LUPIN ROERT ZICH

Raffles was een man die zijn zenuwen bijna steeds en overal volkomen in bedwang had.

Menig ander zou instinctief naar zijn gelaat hebben getast, een beweging van schrik hebben gemaakt, zich verraden door een beweging van ongeduld of woede.

Maar Raffles vouwde zeer bedaard de krant op en stak het blad in zijn binnenzak.

Toch begreep hij zeer goed, dat hij zich thans in een zeer penibele toestand bevond, zelfs in een grote stad als Cherbourg met haar 80.000 inwoners, en hij begreep nu tevens beter de aanwezigheid van die beide onbeweeglijke gendarmes op het bruggehoofd.

In zijn gedachten doorleefde hij nogmaals die adembenemende worsteling in het midden van de stikdonkere tunnel, die dwars door de landtong liep naar de holle naald en bij welke gelegenheid hij om zijn leven had moeten vechten met Arthur Lupin, de zo plotseling opgedoken concurrent en mededinger.

Weer voelde hij de kille aanraking van het mes, de pijn van de snede over zijn wang, de zoete lucht van het lauwe bloed dat uit de wond stroomde.

En ook Lupin moest dit geweten hebben, al kon hij het onmogelijk gezien hebben.

Hij wist, dat de schurk niet onder het vallend rotsgesteente bedolven was, omdat de plek waar Raffles hem ten slotte had neergeslagen, daartoe veel te ver verwijderd was van de haard der ontploffing. Hij had echter wel gehoopt, dat de politie hem bijtijds zou hebben weten te vinden, maar in die hoop was hij thans bedrogen. En dat niet alléén. Lupin scheen gezworen te hebben, hem in het verderf te storten, en al was hij de oude, Duitse duikboot kwijt, evengoed als het gestolen geld en de veilige

schuilplaats in het midden van de holle rots, hij was een nog zeer te duchten tegenstander, met een onuitputtelijke wraakzucht, jonger dan Raffles, begiftigd met een buitengewoon verstand, een man, die zich blijkbaar uitmuntend wist te vermommen, sluw als een Indiaan, lenig als een kat en die het waard was, een mededinger te zijn van de Grote Onbekende.

Nu, Lupin begon goed. Dat briefje aan de politie sprak boekdelen. Hij was blijkbaar van plan, de strijd met Raffles aan te binden, misschien zocht hij wel naar hem en was hij maar vast begonnen, een mededeling aan de politie te doen toekomen, die haar van groot nut kon zijn bij het opsporen van de langgezochte Londense avonturier.

Een ogenblik stond Raffles nog in gedachten verzonken in het stille straatje.

Hij zag zeer goed in, dat hij of Lupin van het toneel zou moeten verdwijnen en hij nam zich zelf stellig voor, dat niet hij het zou zijn, die het eerst heen zou gaan. Toch onderschatte hij het gevaar niet, waarin de mededeling van Lupin hem had gebracht, die zeer waarschijnlijk niet bestemd was geweest voor openbaarmaking. Wie weet hoe de schavuit zou knarsetanden, nu de pers zo onbescheiden was geweest, Raffles in te lichten, door het briefje aan de openbaarheid prijs te geven.

Want nu was Raffles gewaarschuwd en hij beloofde zichzelf, dat hij voorzichtig zou zijn. Hij was goed vermomd, maar de snede, hem door het vlijmscherpe mes van Lupin toegebracht, was vrij diep geweest en hoewel de wond zich onmiddellijk had gesloten, de wondrand was toch nog zichtbaar, ondanks het laagje kleursel daar overheen en die zichtbaarheid zou nog wel een week op zijn minst blijven bestaan.

Raffles liep nog wat verder het zij-

straatje in, ging een portiek binnen, haalde een zakspiegeltje te voorschijn en bekeek zijn wang.

Nu, gemakkelijk was het litteken niet te zien, maar als men er op lette, dan kon het toch niet onopgemerkt blijven.

Toch moest hij hier nog enkele uren blijven, toch moest hij aanstonds een instrumentmaker of werktuigkundige opzoeken die in staat was, hem binnen enkele uren een stalen as te leveren, volkomen gelijk aan het machineonderdeel, hetwelk Raffles als model had meegebracht.

Natuurlijk zou hij, inplaats van te Cherbourg, in een andere grote stad de stalen as kunnen doen vervaardigen, maar dan zou hij minstens een spoorreis van een uur moeten maken en dat tijdverlies wilde hij zich besparen.

Hij begaf zich dus weer naar de hoofdstraat, prentte zich de ligging van de garage goed in het geheugen en het duurde niet lang of hij had een kleine fabriek ontdekt, waar smeedwerktuigen en dergelijke vervaardigd werden en waar men bereid was, een as te vervaardigen volgens het model dat Raffles er zou achter laten.

Want het zou minstens enkele uren in beslag nemen. De machines waren allen bezet en men had het juist druk met een grote bestelling van de provinciale regering.

Een ogenblik dacht Raffles er over zich aan een ander adres te vervoegen, maar hij wist, dat het een uitstekend geoutilleerde werkplaats was en op een enkel uur kwam het niet aan.

Teneinde de tijd te korten, besloot hij naar de haven te gaan en daar wat rond te slenteren en zich te vergasten aan het gezicht van de vele schepen op de rede en het drukke gewoel op de havenkade. Na enige tijd ging hij een café in, keek eens rond en bemerkte dat hij terecht was gekomen in een van die ouderwetse wijnhuizen, zoals men ze alleen nog maar schijnt aan te treffen in de grote havensteden en die bijna uitsluitend bezocht worden door zeelieden.

De caféhouder zelf, een typische Normandiër, met laag voorhoofd, brede kaken en diep in het hoofd liggende ogen,

stond achter zijn tapkast en praatte met zijn dochter, een aanvallig meisje met gitzwarte lokken, die nog niet ten offer waren gevallen aan de hedendaagse mode en zich met moeite in bedwang lieten houden door een grote kam van imitatie schildpad.

De kelner had zich nauwelijks naar het buffet begeven, of de deur naar de straatweg ging open en een drietal mannen trad binnen, die blijkbaar bij elkander behoorden en die niet ver van Raffles plaatsnamen en ieder een glas landwijn bestelden.

Zij hadden hem slechts even gemonsterd, zo goed als de andere bezoekers van het wijnhuis, en daarop begonnen zij zacht met elkaar te praten.

Ook zij bestelden iets te eten, brood en kaas en namen verder geen notitie meer van hun omgeving. Een kwartier later ongeveer stond een der mannen, die een baardje had, op en nam afscheid van de anderen met een stevig handdruk.

Hij begaf zich naar de deur en moest daartoe het tafeltje passeren, waaraan Raffles gezeten was.

Bij het langslopen viel een dikke handschoen uit de zijzak van zijn jekker, die in het zand terecht kwam, waarmede de vloer bestrooid was.

— Hola mijnheer, gij verliest iets, riep Raffles hem achterna en de man stond stil, draaide zich om, raapte zijn handschoen op en bedankte Raffles met een glimlach.

Het volgende ogenblik had hij het wijnhuis verlaten.

Raffles kreeg hetgeen hij besteld had, en at met veel smaak, want het maal was met zorg toebereid en de herbergier wilde zeker de goede naam van zijn inrichting ophouden tegenover een bezoeker, in wie hij blijkbaar aanstonds de vreemdeling herkend had.

Raffles overhaastte zich niet, daar hij voornemens was, dadelijk na zijn bezoek aan de haven, terug te keren naar de fabriek.

De beide bezoekers, die het eerst bij de deur hadden gezeten, waren zoëven vertrokken en even daarna rekende Raffles af, greep zijn hoed, liep nog een

paar malen de kade op en neer, waarbij zijn gevoel van kunstenaar gestreeld werd door het schilderachtige schouwspel en toen keerde hij, wederom te voet, terug naar de kleine fabriek, waar hij het werkstuk vond, dat hij besteld had, reeds kant en klaar en nog nauwelijks afgekoeld.

Een kwartier later bereikte Raffles Tourlaville en sloeg de weg in naar Fermanville, dat ongeveer een half uur rijden verder lag.

Hij gebruikte daartoe de enige met een auto berijdbare weg en de eenzaamheid daarvan viel hem op.

Het verwonderde Raffles dan ook wel een weinig, dat hij, ongeveer een kwartier rijden van Fermanville af, eensklaps het geluid van een blijkbaar zeer krachtige motor achter zich hoorde.

In de volgende bocht keek hij even terzijde en bemerkte dat een grote open auto hem snel volgde en binnen weinige minuten zou hebben ingehaald.

Voor zover hij kon zien, zaten er drie mannen in, met inbegrip van de chauffeur.

Plotseling, als een openbaring, werd het besef in hem levendig, dat die drie mannen daar maar niet zo toevallig op die eenzame weg reden in zulk een snelle vaart, welke de toestand van het wegdek ternauwernood toeliet.

Hij werd gevolgd, daaraan viel niet te twifelen.

Nu kreeg ook die kleine, schijnbaar onbeduidende episode van de handschoen die uit de zak van de man was gevallen, een heel andere, nieuwe betekenis.

Raffles herinnerde zich nu zeer goed, dat de man hem, toen hij hem met enkele woorden bedankte, strak had aangekeken en dat hun beider gelaat toen

zeker geen meter van elkaar verwijderd was geweest.

Hij verwenste zijn onnadenkendheid, die hem voor een ogenblik had doen vergeten, dat zijn eigen gelaat gemerkt was.

Die man moest nog wel meer wanstrouwend zijn geworden door de omstandigheid, dat die vreemdeling met het litteken over zijn wang, blijkbaar veel moeite had gedaan, het onzichtbaar te maken.

Aan de andere kant stelde Raffles zich de vraag, waarom dan die lieden, als zij detectives of stille agenten waren, hem niet dadelijk hadden aangehouden en voor de commissaris hadden gevoerd.

Waren het wel politiemannen?

Raffles had het antwoord van die vraag nog niet gereed, toen de grote auto hem reeds voorbij stooft, zodat hij snel zover mogelijk naar rechts moest uitwijken en bijna tegen een mijlpaaltje was gereden.

Raffles had een blik terzijde geworpen en ieder spoor van twijfel verdween nu: de drie mannen in de wagen waren dezelfde drie, die in het wijnhuis hadden gezeten.

Die met het zwarte baardje was zeker de auto gaan halen en de anderen hadden hem, Raffles, voortdurend in het oog gehouden en waren hem naar de fabriek en vandaar naar de garage gevolgd.

Koelbloedig stak Raffles de rechterhand in de zak van zijn jas om er zijn revolver uit te nemen.

Een kort ogenblik stakte zijn adem; die zak was leeg.

— Komaan, ik geloof dat ik een zeer slechte dag heb, mompelde Raffles voor zich heen. Ik stapel de ene stomiteit op de andere.

HOOFDSTUK III

OORLOGSVERKLARING

Raffles begreep zeer goed in welk een hachelijke toestand hij verkeerde.

De weg was smal en eenzaam, om

hulp roepen zou hem hier al heel weinig baten, want er was heinde en ver geen huis te zien, geen hut, ja zelfs geen

schaapskool en aan terugrijden viel zelfs niet te denken. Misschien, als hij er de tijd voor had gevonden, zou het mogelijk zijn geweest, op een wat breder gedeelte de Citroën te keren. Maar hier was 't volkomen onmogelijk, want links van de weg verhieven zich bijna loodrecht de rotsen tot op een hoogte van bijna 30 meter, en rechts grensde hij te dezer plaatse bijna onmiddellijk aan een ravijn met tamelijk steile hellingen.

In ieder geval waren zij steil genoeg om van een auto, die er af rolde, geen spaander heel te laten.

Trouwens, uit de auto, die daar dwars over de weg was gezet en die nauwelijks 20 meter verder stond, klonk reeds een bevelende stem die riep:

— Stop onmiddellijk, of wij schieten!

— Nu, dat is tenminste duidelijke taal, mompelde Raffles voor zich heen.

En zo reed hij langzaam nog wat verder, zette de rem aan, kruiste de armen over elkander, keek de drie mannen beurtelings scherp aan en vroeg toen rustig:

— Mag ik weten wat deze ongepaste grap te beduiden heeft?

— Het is niet aan u om te vragen, antwoordde een der mannen op ruwe toon, terwijl hij uitstapte, gevolgd door zijn makkers. Raffles zag dat zij beiden met een browning gewapend waren en de vinger aan de trekker hielden.

De voorste man, lang en mager, met groengrijze ogen, kwam over het portier van de kleine auto leunen, keek Raffles doorborend aan en vroeg toen:

— Wie zijt gij?

— Maar, ik ben een toerist mijneheren, antwoordde Raffles. Ik ben een reiziger, die genieten wil van de schoonheden van uw land en die nooit gedacht heeft, hier op zulk een vreemde wijze te worden onthaald. Mag ik u verzoeken die auto van u uit de weg te zetten?

— Wie zijt gij? herhaalde de man luider, terwijl de browning vlak naast hem mede loerde over de rand van het lage portier.

— Bedoelt gij dat gij mijn naam wilt weten? vroeg Raffles met voorgewende verontwaardiging, in de hoop, dat hij tijd zou winnen en dat er toch wel eens

iemand langs deze eenzame weg zou komen.

Het was alsof de ander zijn geheimste gedachten ried, want hij hernam dreigend:

— Gij hebt het goed geraden. Wij willen uw naam weten en wij zouden u raden, ons spoedig en naar waarheid te antwoorden, want wij verstaan geen gekscheren.

— Dat schijnt wel zo, zei Raffles, met een knikje naar de browning, waarvan de monding op zijn borst wees. Zijn de heren van de politie?

— Wij zijn onderdanen van hem, antwoordde de man met de browning?

— Van hem? antwoordde Raffles met een onnozel gezicht. Ah, dat is heel interessant. Intussen helpt mij dat niet uit de verlegenheid, want ik weet nog steeds niet met wie ik het twijfelachtige genoegen heb te spreken en ik weet ook niet wie « hem » is. Als gij niet van de politie zijt en mijn pas niet wilt zien, dan zou ik wel eens willen weten, voor de duivel, wat gij van mij wilt en waaraan gij het recht ontleent, het mij hier lastig te maken. Wilt gij soms mijn pas zien?

— Neen, uw pas kan ons niets schelen, antwoordde de man met de grijs-groene ogen langzaam, zonder zijn blikken van Raffles af te wenden. Wij willen alleen uw gezicht zien.

— Dat is heel vleierend voor mij, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Hier ziet gij het dan. Valt er wat op aan te merken? Bevalt de vorm u niet? Kom aan, heren, houdt op met die dwaasheid en laat de weg vrij. Ik zou werkelijk bijna gaan denken dat ik met struikrovers te doen heb en dan kan ik u zeggen, dat gij slechts tijd verknoeit met uw zonderlinge praatjes. Ik heb nauwelijks duizend francs in contanten bij mij. Verlokt mijn horloge u soms? Het is van nikkel en het loopt twintig minuten per etmaal achter. En zeg mij nu eens ruiterslijk wat gij eigenlijk van mij verlangt. Maar voor ik u op die vraag antwoord, wil ik u wel zeggen, dat ik niet zal nalaten, mij bij de burgemeester van Cherbourg ernstig te beklagen.

Raffles had met zoveel voorgewende ernst en overtuiging gesproken, dat de mannen schenen te weifelen en elkaar even met de blik raadpleegden. Toen zei een hunner iets op gedempte toon en in een taal die Raffles niet kende, maar die hij voor Bulgaars hield, tegen zijn makker, en dadelijk daarop hernam hij in het Frans:

— Stap uit uw wagen en volg ons. Wij zullen u met ons medenemen, en voor hem voeren.

— Alweer hem, riep Raffles op luide toon. Wie is die geheimzinnige hem, over wie gij het nu reeds een paar keren hebt gehad?

— Dat zult ge wel zien, antwoordde de man met de browning. En denk er om, dat gij u niet verzet, want het zou u berouwen. Wij hebben strenge orders om meedogenloos op te treden in dat geval. Een onzer zal naast u komen zitten, met zijn browning op u gericht en bij het minste verdachte gebaar, bij de minste kreet hebt gij de langste tijd geleefd. Trouwens, het is al heel onwaarschijnlijk dat, wij iemand zullen tegen komen op deze eenzame weg.

Raffles was opgestaan en maakte zich gereed om uit te stappen.

De man die over het portier geleund had, moest zich oprichten, en juist toen hij een stap achteruit wilde doen om de weg vrij te laten, opende Raffles bliksemsnel het portier, hetwelk de man met grote kracht tegen de maag trof en tegen de hand die de browning vasthield.

Met een doffe slag viel het wapen op de grond.

Nu bleek het hoe verkeerd de beide geheimzinnige vreemdelingen zich hadden opgesteld, namelijk achter elkaar, want nu was de tweede niet aanstonds in staat zich van zijn eigen wapen te bedienen, daar zijn makker tegen hem aantuimelde.

Hij zou er ook de gelegenheid niet toe krijgen, want voor hij een stap terzijde had kunnen doen, had Raffles de gene die met hem gesproken had, een hevige stomp tegen de borst gegeven, zodat hij nog verder achteruit wankelde en ook zijn makker het evenwicht deed verliezen.

Het volgende ogenblik sprong Raffles als een tijger uit de wagen, zonder zelfs eerst de grond te raken, op zijn beide tegenstanders toe en sloeg de ene neer, die wild met zijn armen zwaaide om steun te zoeken en voor de derde maal tegen zijn makker aanbotste, maar thans met zo'n kracht, dat deze over de rand van de weg vloog, een rauwe gil slaakte, en langs de met puntige rotsen bezaaide helling van het ravijn omlaag schoot.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat de man met 't zwarte baardje ternaauwernood begreep wat er voorviel en toen hij het eenmaal doorgrond had, een seconde later, toen had hij niet meer de gelegenheid om doeltreffend in actie te komen.

Wel slaakte hij een kreet van woede, tastte naar zijn eigen revolver en wist die ook werkelijk te grijpen, maar Raffles had zich reeds sneller dan de gedachte weten meester te maken van de browning van de man met de grijsgroene ogen en koos nu dekking achter zijn eigen wagentje.

Hij bleek een goede tactiek te hebben gevolgd, want indien hij blindelings op de grote auto ware toegelopen, dan zou waarschijnlijk zijn laatste uur geslagen hebben.

Want reeds begon de man, die achter het stuurwiel was blijven zitten, te schieten, en hij was een goed schutter, want de geblindeerde kogel uit zijn revolver ging door al het houtwerk heen, door de stalen plaat en bleef pas in een tweede plaat van hetzelfde metaal steken, juist op de plek, waarachter zich het hoofd van Raffles bevond.

— Dat zou het einde betekend hebben, mompelde Raffles, en op hetzelfde ogenblik vuurde hij terug.

Nu bleek het, dat de man met het baardje een geheel verkeerde strijdwijze had gevolgd.

De kogel trof hem namelijk in de rechterschouder, daar hij recht op achter het volant was blijven zitten. Met een doffe kreet moest hij zijn wapen prijs geven en leunde doodsblijk achterover.

Raffles wierp een blik op de man, die hij zoeven had neergeslagen en die reeds

op het punt stond, bij te komen.

— Hij moet zijn vriend maar helpen, mompelde hij. Want ik moet hun auto hebben. Die loopt harder dan mijn Citroëntje, en ik moet hier zo gauw mogelijk vandaan trachten te komen. Nu de volgelingen van die geheimzinnige « hem », achter wie ik wel Lupin zal moeten zoeken, niet in staat zijn gebleken om mij schadeloos te maken, zullen zij waarschijnlijk de politie in de arm nemen. Het wordt dus hoog tijd, dat ik mij inscheep; Normandië wordt werkelijk een weinig onbewoonbaar voor mij. Het ontbreekt mij aan voldoende vermommingen en ik heb hier niet op gerekend. Het moest oorspronkelijk een eenvoudige proeftocht worden met mijn verbeterde duikboot, en eigenlijk was ik volstrekt niet van zins, deze plek op te zoeken.

Reeds terwijl hij dit alles bij zichzelf overwoog, snelde Raffles naar de grote auto, tilde er de gewonde man uit, zorgdragend zich niet te besmeuren met het bloed, dat uit de schouderwond vloeide en droeg hem voorzichtig een eindje terug naast de andere man, die bezig was uit zijn verdoving bij te komen.

En het was tijd, want achter zich hoorde Raffles het doffe gerommel van een boerenkar over de ongelijke stenen.

Nog tien minuten en het voertuig zou hier zijn.

Hoe de kerels, die hem hadden willen doden of voor Lupin hadden willen voeren, wat waarschijnlijk juist hetzelfde was, de toestand zouden ophelderen, waarin zij zich thans bevonden, dat begreep Raffles niet goed, maar hij trok er zich bitter weinig van aan.

Het waarschijnlijkste was, dat zij eenvoudig Raffles als de dader zouden noemen, de politie van het gehele Departement op hem zouden afsturen en wel zouden zorgen, bijtijds uit de voeten te komen, alvorens zij wellicht als getuigen zouden moeten optreden.

Het was dus hoog tijd, dat hij zelf maakte dat hij wegwam. Van terugkeren was natuurlijk geen sprake. Lupin had zich een gevaarlijk tegenstander getoond en Raffles twijfelde er zelfs geen ogenblik aan, of het verblijf te

Cherbourg zou hem thans onmogelijk zijn gemaakt. Wie weet volgde Lupin zelf op enige afstand. Ja, wie kon zeggen of hij niet in de boerenkar zat, die daar zo langzaam maar zeker naderde.

Raffles moest naar de kust, hij moest naar de duikboot, en eenmaal daar, zou hij in veiligheid zijn.

Maar weer moest Raffles de kracht erkennen van de middelen, welke zijn tegenstander toepaste.

Niet alleen de mensen, maar zelfs de dingen schenen hem onderdanig te zijn.

Want toen Raffles achter het stuurwiel plaats nam van de grote auto en wilde starten, bleek er geen beweging in de wagen te komen.

De benzinemeter gaf nog een voldoende hoeveelheid benzine aan, maar als Raffles gas wilde geven, draaide de startknop dol en hij kon geen contact verkrijgen.

Hij begreep wel, dat de man met het baardje in een laatste, half instinctmatige beweging een of ander mechanisme in werking had gebracht, waardoor het voor een niet ingewijde onmogelijk was, de wagen weer op gang te brengen.

Raffles wist dat hij binnen tien minuten dat geheim zou hebben ontdekt, maar hij kon juist volstrekt geen tien minuten missen, zelfs geen vijf, want het geluid van de met ijzer beslagen wielen kwam steeds nader.

Hij stapte weer uit en met inspanning van al zijn krachten slaagde hij erin, de grote wagen zover achteruit te duwen en te verplaatsen, dat hij althans met zijn eigen auto zou kunnen passeren.

Hij rende terug en sprong in zijn eigen Citroën, juist toen de man, die met hem gesproken had, wankelend en duizelend overeind kwam, zonder echter in staat te zijn, zijn vlucht te beletten.

En het was hoog tijd, want reeds kon Raffles de lachende stemmen horen van mannen en vrouwen, die zeker op de grote boerenwagen gezeten waren, die het volgende ogenblik om de bocht van de weg moest verschijnen.

Met een sprong schoot de Citroën voorbij de grote wagen en het ging maar juist op het nippertje.

Raffles bekommerde zich verder niet om wat hij achterliet op de weg, wetende dat de gewonden nu aanstonds geholpen zouden kunnen worden en hij trapte het gaspedaal in, daar hij wel begreep, dat de boeren op aanstichting van de man met de groene ogen, zo snel zij maar konden, zouden telefoneren naar Fermanville.

Het was een groot geluk, dat zij daartoe op zijn minst zouden moeten teruggaan tot Tournalville, waar het dichtsbijzijnde telegraafkantoor was.

Het was echter mogelijk, dat er op een van de grote hoeven, welke Raffles gepasseerd was, een telefoon werd gevonden en daarom reed hij, zoals hij nog maar zelden gereden had, op en neer hotsend op de ongelijke keien, zodat de veren zich ieder ogenblik dreigden te begeven en telkens gevaar lopend dat hij, tengevolge van de versleten stuurinrichting, onverhoeds met wagen en al in het ravijn zou worden geworpen.

Gelukkig werd de weg spoedig beter, het ravijn hield ook op en ongeveer twintig minuten later suiste het wagentje door het kleine plaatsje Fermanville, waar Raffles de wagen weer aan de eigenaar terug gaf, daar een auto hem toch van weinig nut zou zijn op de smalle rotsweg naar de zee.

Hij vond het gehele personeel van de garage, bestaande uit de eigenaar en twee helpers, met de neuzen in de lucht op straat staan, evenals bijna de gehele bevolking, die zich zeer belangstellend betoonde voor een blijkbaar zeer snelle vliegmaschine, die boven de kust manoeuvreerde op een hoogte van nog geen 500 meter en die duidelijk zichtbaar was van uit het kleine stadje.

Raffles zag het toestel ook al gauw, en, hij kon onmogelijk zeggen waarom, maar het maakte een onaangename indruk op hem. Hij zag direct dat het geen legervliegtuig was, want het miste de grote blauw-rood-wit gekleurde cirkels onder de vleugels, die de Franse machines onmiddellijk onderscheiden van alle andere.

Toen Raffles even een kijker te leen voegde en bemerkte dat het vliegtuig drij-

vers had, toen stond het voor hem vast, dat het toestel niet kon behoren tot een of andere vastelandse luchtlijn.

Raffles betaalde zwijgend wat hij schuldig was, liet zich het adres aanwijzen van een stalhouder en huurde daar een tweewielig wagentje, een muilezel en voorts een koetsier, die het voertuigje weer zou terugbrengen.

Indien er niets gebeurd was, zou Raffles het laatste eind zeker hebben gelopen, maar nu dreef een soort vrees, waarvan hij zelf de oorsprong nog niet goed kende, hem tot spoed aan.

Hij begreep dat de politie hem nu wel gauw op de hielen zou zitten en bovendien beviel de aanwezigheid van die vliegmaschine hem in het geheel niet.

Raffles liet dus het muilezeltje zo hard mogelijk lopen, totdat de toestand van de weg het volkomen onmogelijk maakte nog verder te gaan.

Hij stapte uit, betaalde de voerman en gaf hem een goede fooi.

Raffles stapte snel verder, volgde het rotspad en keek nu en dan naar die vliegmaschine, die nu luid ronkend heen en weer vloog boven de kust.

Het besef dat er gevaar dreigde, dreef hem ertoe, zoveel mogelijk de schaduwzijde van de weg op te zoeken, al wist hij heel goed, dat het voor die vliegboot onmogelijk zou zijn, hem te bereiken.

Maar ook daàrvoor dacht hij een paar minuten later anders.

Want toen hij nogmaals opkeek, bemerkte hij, dat er onder de dikke romp, die geleek op het lichaam van een wilde eend, twee wielen te zien waren, of althans een gedeelte ervan en toen wist Raffles, dat hij hier te doen had met een zogenaamd amphibietoestel, dat even goed op het water als op het land kan neerstrijken.

Hij keek op zijn horloge, en zag dat het reeds over vieren was.

Eindelijk bereikte hij de rand van klippen, van welks top hij een vrij uitzicht had over het grootste gedeelte van de Anse de la Mandrée.

Daar was ook de kreek, waar de Bruinvis een schuilplaats had gezocht.

Raffles liet zijn ogen over het kreek-

water gaan, maar hoe hij ook uitkeek ontdekken...
van zijn duikboot viel geen spoor te

HOOFDSTUK IV

IN DOODSGEVAAR

Oorverdovend ronkte de zware motor van de vliegboot, die gedaald was tot op 300 meter ongeveer, zodat haar vormen nu zeer duidelijk zichtbaar waren Raffles in de oren. Het was een Dornier van het allerlaatste model en van een buitengewone snelheid en wendbaarheid. Raffles schatte dat het toestel op dat ogenblik vloog met een gemiddelde uursnelheid van bijna 300 km.

En een kort ogenblik was er een gevoel van trots in hem, dat zijn eigen toestel die snelheid met bijna het dubbele overtrof.

Weliswaar had hij zelf van die machine voorlopig niets te duchten, verondersteld dat het toestel vijanden vervoerde, want het was volkomen onmogelijk een landing te wagen temidden van de klippen. Wel zou de machine op zee kunnen neerstrijken, maar ook dan zou het uiterst bezwaarlijk zijn voor de opvarenden, zonder de hulp van een sloepje de kust te bereiken.

Maar Raffles was hier als het ware ingesloten.

Hij twijfelde er niet aan of op dit ogenblik moesten de handlangers van Lupin de politie te Cherbourg telefonisch ingelicht hebben, evenals de gendarmes langs de weg en waarschijnlijk trokken zij nu met man en macht in noordelijke richting en zouden zij op dit tijdstip denkkelijk reeds onderzoek gedaan hebben in Fermanville, geen uur lopen verwijderd van deze plek.

Langzaam maar zeker zouden zij hem geheel kunnen omsingelen; wellicht zou hij zich een tijd lang verborgen kunnen houden te midden van de grillige rotsen en klippen, maar tenslotte zou hij toch wel te voorschijn moeten komen.

Misschien zou het mogelijk zijn onder begunstiging van de duisternis te ontsnappen, maar dan zou hij Brand en Henderson in de steek hebben moeten laten, en dat wilde hij tot geen prijs.

Hij begreep aanvankelijk niet, waarom Brand met de duikboot was ondergedoken.

Men zou zeggen dat zij volstrekt niets te duchten konden hebben van die vlieg-machine.

Maar toen vreesde Raffles, dat het vliegtuig misschien kleine bommen had laten vallen, die Brand tot een haastige vlucht hadden genoodzaakt, omdat hij zich onmogelijk kon verdedigen tegen een zo beweeglijke, onbereikbare vijand.

En nu begon Raffles langzamerhand een goed inzicht te krijgen in de kracht van zijn tegenstanders.

Lupin had zeker geweten dat Raffles over een duikboot beschikte, daar anders diens vlucht uit de holle naald onverklaarbaar werd, zodat hij enige van zijn blijkbaar vele helpers had bevolen, onmiddellijk op te stijgen met een vlieg-machine, die wel het allerbest geschikt is om van verre afstand een duikboot te ontdekken, hoe goed die zich ook verborgen tracht te houden.

Hij wist, dat Brand stellig niet zou zijn ondergedoken, tenzij hij had moeten zwichten voor een overmacht. Zijn vriend had van twee kwaden het minste gekozen, en hij had de Bruinvis niet willen blootstellen aan het gevaar, door een springende bom te worden getroffen.

— Die mijnheer Lupin is meer dan brutaal, mompelde Raffles, terwijl hij de vuisten balde. Hij schijnt zich al bitter weinig aan te trekken van het feit,

dat de oorlogshaven Brest op nauwelijks drie uren sporen hier vandaan ligt, dat daar een station is voor oorlogsvliegtuigen, en dat men die wel eens tegen hem in het geweer zou kunnen roepen. Vermoedelijk denkt hij, dat die hem toch niets kunnen doen, omdat zijn Dornier veel sneller is dan de Franse jagers en verkenneren. O, had ik toch mijn Typhoon maar hier, dan zou ik die schelmen wel spoedig verdrijven. Intussen is mijn toestand ver van aangenaam. Nog een half uur, en ik zal als een rat in de val opgesloten zitten temidden van deze klippen, waar geen andere uitweg te vinden is dan die, welke weer naar het dorp terugvoert.

Raffles beklom een wat hoger gelegen rots, richtte zijn scherpe ogen naar het zuiden en begreep dat zijn lot inderdaad in een half uur beslist zou zijn.

Want niet alleen langs de smalle straatweg, die hij zoëven met het ezelwagentje gevolgd had, maar ook dwars door de weilanden naderde langzaam en voorzichtig een gehele linie van blauwe uniformen en witte steken, afgewisseld met kepi's met witte banden: dat waren de heren gendarmes.

— Nu, ik moet zeggen dat zij de zaken grootscheeps aanvatten en het niet op een paar mannen laten aankomen, bromde Raffles tussen de tanden. Dat zijn zeker wel 40 man, die mij daar de eer bewijzen, een omtrekkende beweging tegen mij uit te voeren. Binnen een half uur zijn zij stellig hier. Het is mij een raadsel, hoe zij die plek zo nauwkeurig hebben uitgevonden, tenzij ik ook hierin weer de hand van die duivelse Lupin moet zien. Welja! Evengoed als hij weet dat de duikboot op deze plek moet liggen, evengoed kan hij begrijpen, dat ik mijn best zal doen, die duikboot weer op te zoeken. John Raffles, wanneer er geen wonderen gebeuren, dan staat je een grote ommekeer in je leven te wachten en kon deze ontmoeting met mijnheer Lupin wel eens je laatste avontuur zijn.

Wel begrijpend dat er natuurlijk niet aan te denken viel, zich tegen zulk een verpletterende overmacht te verzetten, liet Raffles zich bedaard op de rots neer,

in afwachting wat zijn lot hem zou brengen en voor de laatste maal liet hij zijn blikken wijden over de rustige zee, nauwelijks door een briesje bewogen. Plotseeling werd zijn oog getroffen door een zeer zonderlinge verschijning, die daar eensklaps, in het midden van een smalle, ondiepe kreek uit het diepblauwe water kwam opduiken.

Het zag er wel wat uit als een voorwereldlijk monster met een zeer groot hoofd, een matglanzend lichaam, verschrikkelijk grote ogen, die de stralen opvingen van de zon, die op het punt stond om onder te gaan en met een soort kam op de rug.

Raffles stond even onbeweeglijk te kijken, toen begreep hij, en uitte een wilde juichkreet van zegepraal. Alles was dus nog niet uit.

Want het was geen monster, dat daar uit de golven opdook, nauwelijks 50 meter van hem vandaan. Het was Brand, gekleed in het duikerpak, dat Raffles had uitgevonden; hij had een soortgelijk pak bij zich, dat hij ophief, terwijl zijn lichaam tot bijna het middel uit het water oprees. Het was duidelijk dat hij hier op de grond stond, op de gelijke, zandige bodem.

Raffles zegende zijn vooruitziende blik en de haast die hij gemaakt had om de duikboot te voorzien van een kleine schutkamer, dicht bij het roer, waardoor het mogelijk was, in een duikerpak gekleed, de Bruinvis te verlaten wanneer de boot niet op al te grote diepte op de zeebodem rustte.

Geen luchtslangen waren er nodig. Anderhalf uur konden de duikers onder water doorbrengen en hun longen telkens vullen met de samengeperste lucht uit de zuurstofcilinders, die met stevige riemen op hun rug waren bevestigd.

Geen ophaalkoorden belemmerden de bewegingen, het duikerpak sloot nauw om het lichaam, en was vervaardigd van een stof, bestaande uit een zeer sterk staaldraadweefsel, rubber en canvas, en dat zich voegde naar alle bewegingen van de drager. Een ingenieus bedacht ventiel zorgde voor het afvoeren van de verbruikte lucht en de duiker had geen ander gewicht te dragen dan dat

van de zuurstofcilinder op zijn rug.

Brand moest Raffles reeds hebben gezien, want hij zwaaide met het duikerpak en droeg toen behoedzaam de zuurstofcilinder aan land, terwijl Raffles zo snel hij kon van de rotsen afdaalde, wel wetend, dat hij geen ogenblik te verliezen had.

Want boven hem cirkelde nog altijd de vliegboot, als een reusachtige roofvogel, die op zijn prooi loert, terwijl van de zuidzijde met dreigende zekerheid de met revolvers en karabijnen bewapende agenten en gendarmes naderden.

Brand was reeds druipend uit het water gestapt en schroefde zelf met een paar handgrepen de aluminium helm los, die zijn hoofd omgaf, Raffles toeroepend:

— Maak voort. Trek het pak aan, daar onder gindse overhangende klip. De vent in het vliegtuig werkt met handgranaten of iets wat er veel op lijkt. Het had maar een kleinigheid gescheeld of een van die dingen was precies midden in de luikopening gevallen. Ik durfde niet langer boven blijven, ik moest mij wel laten zakken en zelfs toen nog lieten die beesten daarboven hun bommetjes vallen, die ook nog onder water schenen te kunnen ontploffen. Het is een groot geluk, dat de boot onder het zakken een weinig afdreef, en nu ligt zij op een diepte van bijna 20 meter. Daar is zij veilig.

Terwijl hij sprak, had hij Raffles een rots gewezen, die over het stenige strand hing, waar zij althans veilig waren tegen de verraderlijke projectielen van hun vijand in de lucht.

Reeds onder het lopen begon Raffles zich haastig te ontdoen van zijn bovenkleden en Brand hielp hem bij het aantrekken van het duikerpak.

— Dat was nog juist bijtijds, amice, zei Raffles, terwijl hij met kracht de hand drukte van de jongeman; binnen 10 minuten zullen zij hier zijn.

— Welke zij? vroeg Brand verschrikt.

— Wel, de heren van het gewapend gezag. Maar vraag nu niets, ik zal je alles vertellen zodra wij veilig aan boord zijn. Wij moeten...

Het woord werd hem afgesneden door een hevige losbarsting in de onmiddellijke nabijheid en een vuistgrote handgranaat barstte op een afstand van nog geen 12 meter, zodat het gesteente als schroot rondvloog, waarvan een klein brokje Brand gevoelig aan de arm trof.

— Laten wij voortmaken, zei hij slechts. Wij moeten het strand wel oversteken, maar dat gaat nu eenmaal niet anders.

— Het is een groot geluk, Charles, dat zij onmogelijk op dezelfde plek kunnen blijven, zei Raffles glimlachend. Er verlopen minstens wel vijf minuten, voor die vliegmaschine weer op dezelfde plek kan terugzijn, want haar snelheid wordt hier een nadeel: zij kan niet vlug genoeg keren. Kijk maar, daar beschrijft zij alweer een cirkel boven de zee. Zij hebben daarboven natuurlijk reeds gezien wat er gaande is. Vlug de helm.

Brand zette Raffles de helm op, schroefde deze vast op de metalen rand van het duikerpak, keek of het ventiel goed werkte, betastte nog eens de riemen van de zuurstofcilinders, en toen zij gereed waren om in zee te gaan, kwam de vliegboot juist weer ronken met een geweldig lawaai van de motor en op een hoogte van nauwelijks 150 meter. Een tweede granaat viel, die juist de overhangende rots trof en daar uiteen barstte, zonder schade aan te richten.

De beide mannen grepen elkaar onmiddellijk bij de hand en liepen zo snel als hun loden zolen het wilden veroorloven, op de kreek toe en een ogenblikje later stonden zij reeds tot aan de knieën in het water.

Toen brak er een spannend ogenblik aan, want de vliegboot was reeds weer gezwenkt, hangende op een vleugel en op gevaar af steil af te glijden, zodat de beide mannen het weerloos mikpunt waren van de kleine bommen.

De piloot in het vliegtuig was zo laag gedaald, in zijn begeerte om de vijand te treffen, dat het weinig had gescheeld of het was tegen een hoge rots aangevlogen en hij moest een plotselinge wending maken, zodat de juist uitgeworpen handgranaat haal doel volkomen miste.

Pas toen konden de mannen zich in veiligheid achten. De bodem liep vrij steil omlaag en een paar tellen later konden zij zich onder water bukken en zich onzichtbaar maken.

Twintig meter verder draaiden zij zich nog eens om; daar er nog geen voet water boven hun hoofd was, konden zij tamelijk duidelijk zien hoe de klippen zich eensklaps bevolkt hadden met tal van blauwe uniformen.

Nog eenmaal daalde er, op geen drie meter afstand, een peervormige handgranaat voor hen neer, die echter in het zeezand wegzakte en niet tot ontploffing kwam.

Brand had weer de hand van Raffles gegrepen en voerde hem nu met vaste schreden en zonder zich te vergissen steeds naar groter diepte, om het fundament van een zware rots heen, waar de Bruinvis lag als een geheimzinnig zeedier, nauwelijks zichtbaar in de toenemende duisternis, nu de zon aanstonds achter de kim zou verdwijnen.

De bodem was hier gemakkelijk begaanbaar, want hij bestond uit het fijnste zand, terwijl slechts hier en daar de klippen oprezen, die zo gevaarlijk waren voor de scheepvaart op deze plek.

De stalen deur van de schutkamer stond open, de beide vrienden gingen het kleine stalen hokje binnen, de buitenste deur werd hermetisch gesloten, Raffles draaide de hefboom om boven zijn hoofd, met kracht werd het water uit de schutkamer geperst, hetgeen geen vijf minuten duurde, waarna de binnendeur kon worden geopend. Snel schoot Henderson naderbij met een gelaat, dat van vreugde glansde en hielp met trillende vingers de helm losmaken, die het hoofd van Raffles omgaf.

Toen greep hij met zijn geweldige vuisten de hand van Raffles en drukte ze alsof hij ze wilde verbrijzelen, totdat Raffles glimlachend zei:

— Pas op, James, buig de nieuwe stalen as nu niet opnieuw krom, anders zou alle moeite tevergeefs zijn geweest. Ik heb haar hier in de hand.

— Wat een geluk dat gij er weer zijt, mylord, zei de reus. Wij hebben in angst gezeten, mijnheer Brand en ik, dat kan

ik u verzekeren. Zij werken al met handgranaten, de smeer-lappen.

— Dat hebben wij gemerkt, James, zei Raffles met een glimlach. Wij zullen wel eens zien wie hier het laatste woord heeft: monsieur Lupin of ik. Het is nu een strijd op leven en dood geworden. Breng me wat warme kleren, James, ik hoop, dat er voldoende voorraad aan boord is.

Dadelijk wendde Henderson zich om, ging ijverig zoeken en keerde terug met een wollen trui, een warme, dikke jekker en een van die wijde zeemansbroeken, zoals de Engelsen ze bij voorkeur dragen.

Terwijl Raffles zich verkleedde, greep Henderson onmiddellijk de as, knorde tevreden en zette zich aanstonds aan het monteren daarvan in de machine.

En terwijl hij daarmee bezig was, overwoog hij:

— Het is nog niet zoals het wezen moet. Dat er van zo'n onnozel stukje metaal, iets groter dan een potlood, zoveel kan afhangen. Mylord, ik stel voor om nooit meer uit te varen, tenzij wij een goede voorraad hebben van alle mogelijke onderdelen.

— Wij zijn anders tamelijk goed voorzien daarvan, James, antwoordde Raffles, zijn jekker dichtknopend, maar ditmaal wilde het toeval dat juist van die kleine as geen tweede exemplaar voorradig was. Het moge ons een les zijn voor de volgende keer. Hoe lang denk je nodig te hebben voor de reparatie van de machine?

— Ongeveer een uur, mylord. Er moet hier en daar nog een kleinigheid bijgevoerd worden en weggestuurd. Moet mylord niet eerst wat eten?

— Daar zal ik voor zorgen, James, zei Brand opgewekt, die zich eveneens van zijn duikerpak ontdaan had en het zorgvuldig weghing in de daartoe bestemde kast, na het te hebben uitgespreid over een soort mannequin van riet vervaardigd, opdat zich nergens plooiën zouden vormen, die naderhand zwakke plekken zouden kunnen worden, waardoor het water misschien zou kunnen heendringen.

Daarop trad hij de kombuis binnen

en zorgde voor de maaltijd, terwijl intussen Raffles verhaalde, terwijl de beide mannen ademloos toelisterden, hetgeen er die dag geschied was in Cherbourg en in Fermanville.

Woedend klonken de hamerslagen van de reus op het metaal, terwijl hij uitriep:

— Dat zullen wij die Lupus of hoe hij anders mag heten, betaald zetten, mylord. Dat is een hondsvot, die het op uw leven heeft gemunt.

— Dat moet ik ook vrezen, James, zei Raffles met een flauwe glimlach. Het is iemand van een zeer wraakzuchtige aard en naar het schijnt heeft hij heel wat helpers. Maar misschien wordt dat juist zijn ondergang. Ik geloof dat ik mij veel sterker weet, omdat ik maar twee vrienden heb, die mij bijstaan, maar die dan ook méér waard zijn dan een geheel leger.

Henderson had een kleur gekregen van trotse blijdschap bij die woorden en riep uit:

— Wij zullen hem mores leren, mylord, hem en zijn vrienden.

— Dat hoop ik, James. En daarom keren wij naar Engeland terug en halen daar de Duivel der Lucht. Want voor wij de vijand in zijn stelling aantasten, moeten wij trachten, hem eerst van zijn krachtigste aanvalsmiddelen te beroven.

Brand was intussen voor een van de kijkglazen gaan staan, maakte direct een kleine beweging van schrik en slaakte een onderdrukte kreet.

Op nauwelijks 50 meter afstand waren een paar duistere vormen in het water zichtbaar, die alleen aan hun lengte herkenbaar waren als duikboten.

Zij voeren heel langzaam achter elkaar, drie in getal, op nauwelijks een paar meter boven de bodem.

— Wat is er? vroeg Raffles, die zich met de stuurinrichting had beziggehouden.

— Duikboten, antwoordde Brand, zonder zijn blikken af te wenden van de vage gedaanten, die daar zo stil en geheimzinnig voorbijgleden.

— Komaan, men kan niet zeggen, dat mijnheer Lupin mij onderschat, zei Raffles sarcastisch. Handgranaten, 40 man

politie en nu duikboten, die natuurlijk alleen maar van de Franse oorlogsmarine kunnen zijn. Brest schijnt reeds enige uren geleden gewaarschuwd te zijn, misschien vannacht al en zendt ons nu die boten op ons dak. Hoeveel zijn het er?

— Ik tel er drie.

— Het is een groot geluk, dat zij ons onder water onmogelijk kunnen zien, zoals wij hen, merkte Raffles kalm op. Voorlopig dreigt er dus nog geen gevaar tenzij die dingen hierheen komen en ons bij toeval overvaren. Dat zou minder aangenaam zijn.

Een ogenblik leek het, alsof de vrees van Raffles bewaarheid zou worden, want de duikboten hadden langzaam het roer gewend en schenen nu rechtstreeks op de weerloze Bruinvis af te stevenen.

Roerloos en zwijgend wachtten de drie mannen af, met bleek gelaat, want een aanvaring moest onder deze omstandigheden de noodlottigste gevolgen hebben. De betrekkelijk dunne huid van de kleine duikboot zou niet bestand zijn tegen een dergelijke schok, er zou misschien een lek ontstaan en de drie mannen zouden jammerlijk moeten verdrinken, want de tijd was veel te kort om zich tijds in de duikerpakken te steken.

Een van de Franse oorlogsmonsters gleed op zulk een geringe afstand voorbij, een weinig boven de Bruinvis, dat men het gevoel had alsof men slechts de handen behoefde uit te steken om de gladde, stalen buitenhuid aan te raken.

De tweede voer wat verder af en de derde schoof waarschijnlijk juist over de Bruinvis heen, want men kreeg haar in het geheel niet te zien.

De drie mannen haalden pas geruster adem, toen de drie boten zich weer verwijderden en Raffles zei:

— Wij moeten ons zoveel mogelijk haasten om weg te komen; de toestand wordt hier zeer hachelijk. Hoeveer zijn we, Henderson?

— Nog een minuut of tien en de boel draait weer, antwoordde de reus, die niet merkte, dat de zweetdruppels hem op het gelaat stonden.

Nog bijna een kwartier verliep in stil-

te, Henderson richtte zich op en het volgende ogenblik hoorden de drie mannen het vertrouwde snorren van de ongekoppeld lopende motor.

De motor gierde, alsof een stormwind in een schoorsteen loeide en Henderson riep verrukt:

— Ze loopt beter dan ooit te voren, mylord.

— Des te beter. Snel dan op weg.

Raffles koppelde de machine behoedzaam in, de tanks liepen leeg, langzaam

rees de Bruinvis en gleed tegelijkertijd de kreek uit, die bijna haar graf was geworden.

De periscoop werd uitgeschoven en nauwelijks had Raffles er een blik door geworpen, of hij slaakte een zachte kreet en daar was wel reden toe.

De kleine kreek was door niet minder dan zes snelle torpedojagers van het nieuwste type als het ware hermetisch afgesloten.

HOOFDSTUK V

HET LUCHTGEVECHT

Er verscheen een grimmige uitdrukking op het gelaat van Raffles, toen hij aan het kijkglas plaats maakte voor Brand en uitriep:

— Waarom zenden zij niet liever het gehele eskader van Brest op ons af? Er zijn nog kanonneerboten, kruisers, slagschepen, waarom niet liever zestig inplaats van maar zes schepen?

— Dat ziet er lelijk genoeg uit, ook al zijn het er maar zes, bromde Brand. De hele kreek is als het ware dicht gekurkt als een fles. Ik ken die schepen; zij zijn drommels snel.

— Niet zo snel als wij, Charles, hernam Raffles rustig. Bovendien, hoe snel zij ook zijn, zij kunnen niet duiken.

— Maar wij komen hier niet eens uit, riep Brand op een toon van wanhoop. Die slimme Fransen zijn zo gaan liggen, dat zij juist boven ons op een richel, een soort natuurlijke drempel, voor anker zijn gegaan en ik durf er op wedden, dat er tussen de bovenkant van die drempel en hun kielen, geen anderhalve meter ruimte over is.

— Wij moeten er door, hernam Raffles bedaard. Ik heb geen lust om mij hier te laten overvaren.

Een kort bevel klonk, de periscoop werd ingetrokken, het geklok van het binnenstromend water in de tanks liet zich weer horen, de Bruinvis daalde snel

en zonk tot bijna op de bodem.

Brand had het wel goed gezien.

Inderdaad strekte zich, over bijna de gehele breedte van de kleine kreek een soort heuvelrug uit, omstreeks drie meter breed en zo hoog uit de bodem ryzend, dat er inderdaad tussen de kielen der torpedojagers en de kruin van de stenen drempel ternauwernood anderhalve meter water was.

Natuurlijk moest dit een of andere zeeman goed bekend zijn en van die omstandigheid hadden de kapiteins gebruik gemaakt om, naar zij meenden, de kreek volkomen af te sluiten.

Zoals zij zoëven gezien hadden, zochten nu in die betrekkelijk kleine ruimte drie duikboten de kreek af en die konden weliswaar niet zien, maar aanstonds kwamen er misschien duikers bij en dan zag de toestand er lelijk uit.

Raffles had zich voor een der lenzen van de nu weer stil liggende boot geplaatst, keek er zwiwend enige tijd door maar hij kon bijna niets onderscheiden, want de zon ging onder en hij beval kortaf:

— Laat de zoeklichten werken, Charles.

— Dat zullen zij zien op deze geringe diepte, voer Brand aan. Er staat hier geen 12 meter water.

— Laten zij het zien. Wij moeten er

door en dat kan niet, als ik niet het gaatje weet te vinden, waar wij doorheen kunnen sluipen.

Het volgende ogenblik siste het zoeklicht aan en een krachtige bundel licht doorboorde de schemering daar onder water.

Bijna terstond riep Raffles verheugd uit:

— Daarginds zie ik reeds een opening. Het is een geluk, dat die torpedojagers toch niet aan elkander sluiten als de stenen van een muur. Hun achtersteven en boegen raken elkander, maar zij passen niet in elkaar als de stukken van een legpuzzel, integendeel, zij wijken enigszins van elkander af. Kijk maar, daarginds. En daar is juist een zwakke uitholling in de drempel. Ik taxeer de opening op twee meter hoogte, en dat is juist voldoende. Wij zullen achteruit varen, vaart nemen en er door gaan.

Brand verbleekte.

Hij begreep onmiddellijk het gevaarlijke van die poging. Wanneer de boot niet zeer zuiver met haar voorsteven op het midden van die nauwe opening werd gericht, dan zou er een hevige botsing volgen, waarvan de gevolgen niet waren te overzien.

Toch moest het gewaagd worden, anders zouden zij hier ten slotte of gevangen worden, of moeten stikken wegens gebrek aan verse lucht. De boot was reeds geruime tijd onder water geweest en de lucht werd drukkend en zwaar.

Raffles was vastberaden achter het stuurwiel gaan staan. De boot rees een weinig, de schroeven draaiden terug, de Bruinvis ging een meter of vijftig achteruit en Henderson richtte het zoeklicht zo, dat de bundel juist geconcentreerd was op de opening, gevormd door de voorsteven en de achtersteven van twee torpedojagers en een soort zadel in de hoge drempel, die de kreek afsloot.

— Vooruit nu en moge de hemel ons bijstaan, riep Raffles en het volgende ogenblik sloegen de schroefbladen met grote kracht door het water, de Bruinvis stooft vooruit en voor Brand goed en wel wist wat er gebeurde, schoot het stalen vaartuig door de opening heen,

heel even een schurend geluid en het was voorbij.

Maar Henderson had het zoeklicht nog niet kunnen doven, of de boot werd heftig bewogen door een machtige beweging van het water.

— Ze schieten, riep Raffles laconiek. Wij zullen haar laten lopen, jongens.

Een druk op de hefboom en als een gespoord paard snelde de duikboot door de golven, ongeveer een halve meter onder de oppervlakte.

Brand had de periscope weer uitgedraaid, keek er door en zag in de steeds toenemende schemering duidelijk de linie der torpedojagers, die blijkbaar hun ankers aan het opwinden waren en in beweging kwamen.

Aan boord moest men het snel tussen zich doorschietende helle lichtschijnsel hebben waargenomen en begrepen hebben, dat dit alleen maar afkomstig kon zijn van de duikboot van Raffles, die op een stoutmoedige wijze de keten had verbroken.

De Bruinvis kreeg steeds sneller vaart zette koers naar het noordoosten en kwam daarbij nog dichters aan de oppervlakte.

Maar nu werd de lucht binnenin zo verstikkend, dat Raffles er al op waagde en besloot voor korte tijd het luik te openen.

De drie mannen hadden zich onder de opening verzameld en lieten met wellust hun longen vullen met de zuivere, zilte zeelucht.

Op ongeveer een halve zeemijl achter hen waren de grijze gedaanten der zes torpedojagers te zien, die uit alle macht met hun krachtige machines zee kozen, terwijl de korte pijpen roetzwarte rookwolken uitbraakten. Zij voeren eskadergewijs, maar spoedig spreidde hun linie zich waaiervormig uit.

Duidelijk waren de fonteinen van wit schuim te zien, welke de scherpe boegen omhoog zonden.

De afstand werd echter voortdurend groter; telkens kwam de Bruinvis wat verder boven water, zodat haar snelheid ook telkens toenam en reeds tien minuten later kon Raffles alle gevaar geweken achten, ook toen drie van de tor-

pedojagers hun eigen zoeklicht hadden in werking gesteld.

— Dat hadden zij eerder moeten bedenken, zei Raffles. Nu is het wel een beetje te laat.

Een doffe losbarsting rolde voort over het stille water en een 12 centimeter-granaat sloeg op vijf vademmen achter de duikboot in zee, ontplofte en zond een hoos water naar de avondhemel, die weer neerviel zonder enig onheil te stichten.

— Zij zien ons dus wel, en zij schieten heel zuiver ook, maar een kanon draagt nu eenmaal niet verder dan het draagt, zei Raffles schouderophalend. Ik geloof dat zij ook beginnen in te zien, dat een achtervolging de Franse republiek nutteloos steenkolen en granaten kost, want zij minderen vaart.

— Zij zullen nu wel inplaats van granaten, hun radiograaf in dienst stellen, zei Brand lachend en alle Engelse havens van onze komst berichten.

— Verloren moeite, hernam Raffles. Wij zullen vannacht zo lang mogelijk doorvaren; om 2 uur kunnen wij onze geheime kreek ten zuiden van Londen hebben bereikt. Wij zullen behoorlijk onze nachtrust nemen, in onze eigen woning, en dan zullen wij terugkeren, maar ditmaal met mijn trouwe Duivel der Lucht en eens zien hoe het met onze Dornier staat.

* * *

Er gebeurde die nacht volstrekt niets bijzonders meer. De Bruinvis kon bijna voortdurend aan de oppervlakte varen, ontweek de nachtboten die over het Kanaal voeren en bereikte wel een half uur voor de vastgestelde tijd het goed verborgen rotshol aan de zuidoostkust van Engeland, waar alleen het grootste van alle toevallen, haar had kunnen doen ontdekken.

Te Dover huurden zij een auto, die hen twee uren later op geen veertig stappen afstand van hun huis afzette waar zij lang en goed sliepen, maar toch niet langer dan tot acht uur in de ochtend.

De buit, aan Lupin ontnomen, werd veilig opgeborgen, ditmaal werd 'n platte koffer met de nodige vermommingen

meegenomen, die een plaats zou krijgen in een geheim compartiment van de vliegmaschine en reeds om half tien zette een snelle auto de drie mannen af bij de ingang van het vliegveld Croydon, waar Raffles een eigen hangar had gehuurd, waarvan de deur was voorzien van een geheim slot.

Met vreugde in het hart zagen de drie mannen de Duivel der Lucht terug, met zijn brede, korte vleugels, zijn gedrongen bouw, zijn schroef met sterke brede bladen en de nieuwste verbetering; de beide drijvers naast het landingsgestel, zodat dit toestel ook op het water zowel als het land kon neerstrijken.

In een hoek van de hangar stond een wapenkist, eveneens stevig gesloten, waaruit de drie mannen zich voorzagen van hun voortreffelijke repeteergeweren en hun voorraad revolverpatronen aanvulden.

De gascilinders bleken zo goed als niets van hun inhoud te hebben verloren in al die weken, dat het toestel niet gebruikt was en de Duivel der Lucht kon onmiddellijk opstijgen.

Het was bijna half elf in de voormiddag, toen de motor brullend als een wild dier, begon te werken en proefdraaide, terwijl de kist werd tegengehouden door zware blokken en enige mannen van het grondpersoneel gereed stonden om die weg te trekken.

Toen het geoeffende oor van Raffles vernam, dat de motormachine nog onberispelijk werkte, liet hij het brullend geloei bedaren, de schroef begon wat langzamer te draaien, Raffles gaf het sein door de hand op te heffen, de blokken werden weggetrokken, opnieuw gierde de motor naar een climax, de Duivel der Lucht maakte zich vrij van het grasveld en dreef reeds in de blauwe lucht, trots als een adelaar.

Boven het Kanaal, op een hoogte van meer dan 4.000 meter, liet Raffles zijn toestel zijn grootste snelheid uitvieren en met brullende motor stormde het voort, zonder dat er ook maar het minste van de schroef te zien viel, die zich voordeed als een soort blauwe mist.

De Duivel der Lucht had een snelheid van bijna 650 kilometer per uur be-

relkt. Dat was in die dagen iets fenomenaa's.

Het was bijna angstwekkend op te merken, hoe de Engelse kust verdween, terwijl men de Franse reeds in het oog had gekregen en hoe snel die naderbij kwam.

Raffles koerste steeds verder naar het westen, steeds verder naar het zuiden en hij wist nog niet goed hoe hij zou handelen en waar hij zou dalen, toen de omstandigheden zelf zorgden voor een antwoord op die vraag.

Want Brand, die reeds enige tijd door de kijker de horizon had afgezocht, maakte plotseling een beweging, half van schrik, half van verbazing, greep het kleine toestel, hetwelk moest dienen om met Raffles te kunnen praten en dat weinig anders was dan een dubbele spreekbuis, zette het op het oor van Raffles en sprak door de hoorn:

— Ik geloof, dat ginds, ter hoogte van Barfleur, een geregeld luchtgevecht gaande is.

Raffles keek scherp in de aangeduide richting, nam zijn vliegbril af en tuurde even door de ruit van dik glas, die hem tegen de winddruk moest beschermen, door de vaart van het toestel te weeggebracht.

Brand had goed gezien.

Daar omlaag, op een hoogte, welke Raffles op 800 meter schatte en omstreeks 2 kilometer van hen vandaan, cirkelden zes of misschien wel acht vlieg machines in een grote kring rond en telkens tekenden zich heel kleine sneeuw witte wolkjes af tegen het diepblauwe van de lucht.

Raffles hield het eerst voor een manoeuvre, voor een spiegelgevecht, maar van die mening moest hij al heel gauw terugkomen.

Want enige seconden later reeds was de afstand tot op een kilometer gekrompen en juist toen zagen de drie opvarenden tot hun ontzetting, hoe een van die vliegtuigen eensklaps als het ware steigerde, toen in vlammen gehuld, met de kop omlaag dook en brandend als een fakkel, loodrecht in zee stortte.

~~En viel een heel, heel klein, zwart si-~~

guurtje uit het brandende toestel, dat dwaze bewegingen maakte met armen en benen en toen uit het gezicht verdween, in een warreling van vlammen en roetzwarte rook.

Brand, die bleek was geworden en weer zijn kijker voor de ogen had gebracht, wees met uitgestrekte vinger door de ruit naar omlaag en riep toen Raffles door het spreektoestel in het oor:

— Lupin. Het is Lupin. Het is althans de Dornier van gisteren. Zij zullen begrepen hebben wat de betekenis was van dat rondvliegen aan de kust. Zij moeten de ontploffingen van de granaten hebben gehoord. Nu maken zij er jacht op en de Dornier, die naar het schijnt een mitrailleur aan boord heeft, heeft zo even een Frans militair vliegtuig neergeschoten.

Op zijn beurt drukte Raffles zijn mond tegen het spreektoestel en schreeuwde Brand toe:

— Dan zullen wij ook eens een woordje gaan meespreken, Charles. Jij schiet het beste. Maak de geweren gereed, ik zal sturen.

Terwijl Raffles dit zei, steeg de Duivel der Lucht tot op een hoogte van bijna 4.000 meter, 2.000 meter boven de strijdenden, die onder het vechten gestegen waren. Die stijging was als een aanloop, want nu begon hij in geweldige spiralen te dalen, zoals een sperwer, voor hij zich op de weerloze duiven werpt.

Brand had zijn plaats verlaten, kroop door de smalle deur van de cockpit en door deze weer te sluiten liet hij een groot deel van het oorverdovende geraas van de schroef en de motor buiten.

Hij riep Henderson, die niet veel van het gebeurde scheen te begrijpen, toe:

— Wij gaan de vliegboot van Lupin bestrijden, James. Maak de geweren gereed en leg munitie klaar. Jij rechts en ik links. Wij zullen vuren door de schuiven, die opengezet moeten worden. Die Franse vliegers doen slechts hun plicht en ik vrees dat zij ondanks hun overmacht, in de minderheid zijn, want zij zijn veel minder snel dan de vliegboot, die zich telkens boven hen kan verhef-

fen en hen zelfs met bommen schijnt te bestoken.

Zonder een woord te zeggen, opende Henderson snel de kist met geweren, nam er de munitie uit, Brand propte er zijn zakken mee vol en schoof een luikje in de zijwand terug, ongeveer een hand breed en drie of vier decimeter lang, waar hij de loop van zijn geweer met gemak doorheen kon steken en zonder veel moeite naar alle richtingen kon vuren.

Voor die geopende schuif knielde hij neer en wachtte op een gelegenheid om zich in de strijd te werpen.

Hij hoorde nu weer duidelijk het donderend geraas van de schroef, maar daar bovenuit nu en dan doffe knallen.

Hij kon duidelijk de Dornier zien, waarin vier mannen schenen te hebben plaatsgenomen, van wie er een stuurde, een tweede een Lewis-repeteergeweer bediende, een soort draagbare mitrallieur, een derde bommen en handgranaten wierp en de vierde een geweer scheen ter hand te hebben genomen.

Het was onmiddellijk duidelijk te zien dat de Dornier, voortreffelijk bestuurbaar en buitengewoon snel, zich telkens boven zijn vijanden kon verheffen wanneer hij maar wilde en aldus een groot voordeel had op de hem achtervolgende Franse vliegmaachines, die vruchteloos poogden het toestel te omsingelen.

Door zijn veel grotere snelheid had de Dornier heel gemakkelijk kunnen vluchten, maar dat scheen niet in zijn bedoeling te liggen. Integendeel, het leek wel, alsof de inzittenden voornemens waren, de Franse jagers en verkenners te vernietigen, die nu nog ten getale van zes in de lucht scharrelden, nu eens laag, kringen beschrijvend, eensklaps omlaag duikend en telkens pogend, maar vruchteloos, boven de vliegboot van Lupin te komen.

Onmiddellijk wierp Raffles zich in de strijd en handig manoeuvrerend wist hij boven de strijdende partijen te komen, dook dan bliksemsnel neer en minderde eensklaps de snelheid, om Henderson of Brand gelegenheid te geven, hun geweren af te vuren.

Gemakkelijk was het niet, want de

geweren droegen niet al te ver en telkens kwam er een Frans vliegtuig tussenbeide, dat zeker al bitter weinig begreep van de rol, welke die vreemdeling meende te vervullen in het verbitterde luchtgevecht.

Nu en dan barstte op Kaap Barfleur een kleine bom uiteen, met een hevige slag, die de luchtlagen tot op 500 meter hoogte in beroering bracht.

Reeds was een tweede Fransman danig gehavend, met een zijner vleugels als het ware doorzeefd met kogels, zodat die noodgedwongen een goed heenkomen moest zoeken en nog maar juist veilig scheen te kunnen landen, tamelijk diep landwaarts, op iets dat er uitzag als een grote grasvlakte.

Maar er was weinig tijd om op zulke dingen acht te slaan.

Raffles begreep dat er snel moest worden ingegrepen, wilde hij beletten dat die Franse vliegtuigen, veel minder snel dan de Dornier en met slechts één man behalve de piloot aan boord, een voor een het onderspit zouden delven.

De gehele zwerm vliegtuigen was weer eens gedaald in de hitte van het gevecht en was nu op hoogstens 600 meter boven de zee, toen het einde even snel als onverwachts kwam.

Bij een zwenking passeerde de Duivel der Lucht op nauwelijks 50 meter afstand en in dezelfde richting vliegend, de Dornier; Brand mikte zorgvuldig en vuurde.

De man aan de stuurknuppel hief eensklaps beide armen boven zijn hoofd en toen viel zijn bovenlichaam slap over de rand van de cockpit.

Het toestel begon hevig te schommelen en de man, die naast de bestuurder had gezeten, greep vol vertwijfeling naar de knuppel, maar een tweede schot doorboorde hem de arm en het lot van de vliegboot was bezegeld.

Het dook met de neus voorover, schéen zich op een zijde te leggen, richtte zich voor een kort ogenblik weer op en stortte toen eensklaps als een steen omlaag, snel om en om buiteland als een fazant die dodelijk getroffen is.

De Duivel der Lucht daalde bijna even snel en Raffles nam duidelijk waar hoe,

terwijl de Dornier viel, een der inzittenden zich probeerde vrij te maken uit het binnenste van de vliegmaschine en zich op een der vleugels trachtte te werken.

Het volgende ogenblik kwam de vliegboot met een hevige slag op het water

neer, zodat het ver weerklonk.

Een ogenblik daarna was er niets meer van te zien; de vliegmaschine van Lupin was klaarblijkelijk onmiddellijk gezonken, meegetrokken door de zwaarte van de motor.

HOOFDSTUK VI

OOG IN OOG

Het drama had zich binnen zulk een korte tijd voltrokken, dat de Franse vliegers klaarblijkelijk nog niet eens begrepen wat er eigenlijk aan de hand was.

Zeer dankbaar betoonden zij zich dan ook niet, of althans schenen zij zeer gaarne te willen weten, wie die geheimzinnige helper was, want zij maakten zich spoedig gereed de Duivel der Lucht te achtervolgen.

Een dwaze onderneming.

Binnen vijf minuten had Raffles een zo grote afstand tussen zichzelf en de nieuwsgierige Fransen gesteld, dat deze maar verder van de achtervolging afzagen, terugkeerden en één voor één, het waren zonder uitzondering water-vliegtuigen, behalve dat ene toestel dat op de grasvlakte was geland, op de zee ten Noorden van Barfleur neerdaalden.

Raffles begreep natuurlijk wel, dat het onder de gegeven omstandigheden volkomen onmogelijk zou zijn, ergens ongemerkt in Frankrijk te landen, want binnen een uur zouden de telegraaf en de telefoon het bericht van de wonderlijke strijd in de lucht, niet alleen over Frankrijk, maar waarschijnlijk over geheel Europa hebben verspreid.

Daarom keerde Raffles zo vlug hij kon naar het vliegveld van Croydon terug, dat hij nauwelijks een half uur later bereikte.

Daar had men natuurlijk nog niets van het gevecht vernomen, maar ook al ware dat wel zo geweest, niemand van het personeel zou er ook maar een ogen-

blik aan hebben gedacht, het opstijgen van de vliegmaschine van Lord Palmhurst in verband te brengen met een luchtgevecht, dat op minstens 250 kilometer afstand van Croydon had plaats gehad.

Raffles sprak niet veel, toen hij, naast Brand in de grote auto gezeten, van het vliegveld weer naar zijn huis in Londen terugreed.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking en Brand zweeg dus ook tamelijk gauw, toen hij zag, dat Raffles liever geen gesprek wilde voeren.

Pas toen hij zich weer in de bibliotheek bevond van het mooie, kleine herenhuis in de Cromwellstreet, begon Raffles, met een flauwe glimlach even om zich heenziende :

— Het zijn zonderlinge tijden. Men kan het zich niet voorstellen, dat wij nauwelijks anderhalf uur geleden deelnamen aan een luchtgevecht, dat plaats vond op de Franse kust.

— Ben je van mening, Edward, dat Lupin zich in die Dornier bevond?

— Ik weet het niet, Charles, en het is juist daarover, dat ik zit na te denken. Er hebben oorspronkelijk slechts drie mannen in het toestel gezeten, maar nu waren het er vier en het is mogelijk, dat hij er zelf bij was. Ik zou echter gaarne zekerheid hebben. Daartoe zullen wij wel echter de nieuwsberichten moeten afwachten. Misschien wordt er zelfs wel een extra uitzending aan gewijd. En in afwachting daarvan zullen wij gaan lunchen, dunkt mij. Wat denk

je van het Savoy Hotel?

— Mij is het wel, antwoordde Brand en in zijn binnenste was er een grote verbazing over de inderdaad vreemde tijden. Om half één schoot men een paar gevaarlijke bandieten neer vanuit een vliegmaschine, ter hoogte van Barfleur en om 2 uur lichte men, keurig gekleed, in de fijne restauratiezaal van het beroemde Savoy-Hotel.

En zo kwam het, dat Raffles er dan ook een half uur later, toen hij voor zijn keurig gedekte tafel zat, al evenmin meer aan dacht als Brand. Het was misschien maar het beste, het als een eenvoudige zaak te beschouwen, die de moeite van een nabetrachting niet eens loonde.

Maar 'n uur later begreep Brand toch dat de zaak nog niet geheel en al uit was.

Weliswaar was de extra uitzending over de radio van de B.B.C. uitgebleven, maar de dagbladen hadden zich van het nieuws meester gemaakt en er kwamen inderdaad extra edities uit. Luidgillende straatjongens verkochten ze en hun eerste rauwe kreet waarschuwde Brand reeds, dat hij verstandig zou doen, zulk een blad te kopen, want zij gilden uit volle borst onder het voorbij rennen:

— Geheimzinnig luchtgevecht boven Frankrijk. Een bandietenvliegtuig neergeschoten door een onbekend toestel. Arthur Lupin gevlucht.

Brand wenkte aanstonds een kelner, fluijsterde de man iets toe, de gediensstige verdween en een ogenblik later kwam een piccolo aanlopen met het begerde nummer.

Brand gaf de jongen een fooi en wilde toen 't blad aan Raffles toereiken, maar deze zei glimlachend:

— Lees het zelf maar, Charles, en deel mij er het voornaamste uit mede. Mij dunkt dat wij, die medespelers zijn geweest in het drama, het allicht zo goed zullen weten als die journalisten, die alles toch maar uit de tweede hand hebben.

Brand vloog het vrij lange artikel vlug door, vouwde toen langzaam het blad op, keek eens om zich heen, teneinde zich te overtuigen, dat niemand hem kon ho-

ren en zei toen zacht:

— Het bericht bevat inderdaad voor ons weinig nieuws. Men weet volstrekt niet wie die geheimzinnige helper was die zo plotseling kwam opdagen, om de militaire vliegers bij te staan, maar tussen de regels door kan men toch wel enig vermoeden lezen.

— Zijn er slachtoffers gevallen?

— Twee. Wij hebben het trouwens gezien. Van de omlaag stortende, in vlammen gehulde vliegmaschine heeft men niets anders gevonden dan enige verkoelde overblijfselen.

— Afschuwelijk. En de Dornier?

— Volkomen vernield.

— De inzittenden?

— Ik schijn een hunner lelijk in de schouder geraakt te hebben. Hij ligt in het ziekenhuis en zijn toestand is tamelijk ernstig. Twee anderen werden uit de reeds zinkende machine gevestigd en gearresteerd; met behulp van een politieboot werden zij aan land gebracht, maar, helaas, het opschrift vermeldde 't reeds: Lupin wist te ontvluchten. Hij moet bijtijds over boord zijn gesprongen, onder water zijn gedoken en heeft zwemmende de kust bereikt. De man die de vliegboot bestuurde, was een voormalig Oostenrijks legervlieger.

— De Dornier was zeker gestolen?

— Geen sprake van. Behoorlijk gekocht en betaald. Het was een nog nieuwe machine en de Oostenrijker had het toestel nog pas sedert kort ingevlogen.

— Hoe wist men dat het juist Lupin was, die kon ontvluchten?

— Wel, er is een vrij nauwkeurig signalement van hem bekend door de verklaringen van Denise de Chandeley. En geen van de anderen leken ook maar het minst op haar beschrijving. Zij zijn trouwens met haar geconfronteerd en zij verklaarde dadelijk, dat de man met wie zij te maken had gehad, een geheel ander persoon was.

— Dan zal hij, niet alleen daar in Normandië, maar in geheel Frankrijk niet al te veilig zijn, meende Raffles, na even te hebben nagedacht. Tenzij hij over hulpmiddelen beschikt, die wij niet kennen.

— Ik ben zeker dat hij die heeft,

merkte Brand kortaf op. Dat wordt in dit artikel dan ook te kennen gegeven. Want luister maar:

« De politie acht het zo goed als zeker, dat de bedrijver van enige zeer brutale inbraken in Marseille en van een paar aanrandingen op de openbare weg te Nancy identiek is met Lupin. »

Dat wil dus zeggen, dat men hem binnen een zeer kort tijdsverloop gesignaleerd heeft in Normandië, aan de Côte d'Azur en aan de voet van de Vogezen. Men is er dan ook van overtuigd, dat hij een groot aantal bekwame handlangers naast zich, of liever onder zich heeft. Want hij moet een buitengewoon grote invloed weten uit te oefenen op zijn medeplichtigen. Zij blijven hem tot in de dood getrouw en volgen blindelings zijn bevelen op.

— Hebben de onderzoekingen te Marseille en te Nancy dan enig resultaat opgeleverd?

— Geen ander dan dat men met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de doortocht van Lupin in die steden heeft kunnen constateren.

— Vingerafdrukken?

— Van hem niet, want hij werkt nooit anders dan met handschoenen aan, maar wel van een zijner medeplichtigen. Te Marseille moet overigens verraad zijn gepleegd door een vrouw, die iets aan de politie moet hebben medegedeeld.

— En men weet op het ogenblik niet waar hij zich bevindt?

— Neen, de politie tast geheel in het duister. Men heeft direct, nadat een paar boeren verklaard hadden, een drijfnatte man als een haas door de akkers te hebben zien snellen, de gehele streek afgespeurd, ook met behulp van politiehonden, maar zonder enig spoor van hem terug te vinden. Het leek wel alsof hij door de grond gezonken was. Het is duidelijk, niet alleen dat hij in die streek over vele schuilplaatsen beschikt, maar ook dat er lieden gevonden worden, die zo bang voor hem zijn, dat zij hem onmiddellijk een schuilplaats verschaffen en naderhand niets durven verraden uit vrees voor wraak.

Raffles bleef enige tijd strak voor zich uit zien en zei toen ernstig.

— Ik heb een gevoel, alsof wij met die vent nog niet hebben afgerekend. Hij schijnt uiterst wraakzuchtig te zijn en hij zal het mij niet zo gauw vergeven, dat ik zijn plannen gedwarsboomd heb en hem zijn buit heb durven ontroven. Niet alleen zijn aanslag op Denise mislukte, maar ook het geld dat hij aan haar vader ontstolen had, is hem ontgaan. Voeg daar nog bij, dat hij een kostbare vliegmaschine kwijt is, zijn geheim verblijf in de holle naald en drie stoutmoedige medeplichtigen en je zult het wel met mij eens zijn, dat die man er alles op zal zetten, de rekening met mij te vereffenen.

— Hij weet immers niet, waarheen je gestoven bent, zei Brand schouderophalend. Hoe zou hij met mogelijkheid kunnen weten dat je naar Londen bent teruggekeerd? En zelfs al wist hij het, wat zou die wetenschap hem baten? Je gelooft toch niet dat hij je zou terugvinden in deze millioenenstad?

— Een gewoon man zou er zeker niet zo gauw in slagen, Charles, antwoordde Raffles langzaam, maar Lupin is buitengewoon schrand, doortastend en hij bezit het geduld van een kat. Misschien heeft hij ook hier wel zijn helpers en handlangers, die voor hem moeten uitkijken en spioneren en wellicht hoopt hij dat het toeval hem gunstig zal zijn en dat ik nog wel eens zijn pad zal kruisen.

Brand zei niets, maar keek Raffles bezorgd aan.

Opeens werd zijn aandacht getrokken door de lange, vurige streep over de rechterwang van zijn vriend, die nog enigszins zichtbaar was, hoewel Raffles het litteken zo goed mogelijk had trachten te verbergen onder een laagje schmink.

Hij huiverde als hij dacht aan de strijd die Raffles met Lupin had gevoerd in de stikdonkere gang onder de rotsen, die hem het leven had kunnen kosten en waarvan dit litteken overgebleven was. Het was daar, dat het vlijmscherpe dolkmes van de Franse gentleman-dief hem getroffen had.

En toch, was het wel denkbaar, dat Lupin de dwaasheid zou begaan, naar

een man met een litteken te zoeken in een stad als Londen?

Hij besloot liever niet meer aan die dwaze veronderstellingen toe te geven. Raffles zou zichzelf wel in acht nemen.

Na de lunch occupeerde Raffles zich die namiddag met de toebereidselen voor de Derby van dat jaar, ging zijn trainer opzoeken, sprak met zijn jockey en toonde zich zeer tevreden over de conditie, waarin zijn beide renpaarden verkeerden. Zij beloofden veel en Jackson, de trainer, had het volste vertrouwen, dat een der paarden van Lord William Aberdeen dat jaar zou winnen.

's Avonds bezochten de beide vrienden de Grote Opera in Covent Garden, maar begaven zich vroeg ter ruste, daar de vermoelenissen van 't avontuur, hetwelk zij juist doorleefd hadden, zich begonnen te doen gevoelen.

Zij sliepen lang en goed, ontwaakten de volgende ochtend verfrist en uitgerust en reeds dacht Raffles aan de voorbereidingen voor andere plannen, bijvoorbeeld naar een grondig onderzoek van de Baai van Barfleur, waar hij schimmen van gezonken schepen had menen te zien en waar misschien heel wat schatten begraven lagen, toen het hem inviel, dat hij er goed aan zou doen, eens naar zijn vliegmachine te gaan zien, die waarschijnlijk bij het luchtgevecht wel enige schade zou hebben opgelopen.

Het was reeds na de lunch, toen dit plan bij hem rijpte; hij belde om Henderson en toen de reus binnentrad, zei Raffles, reeds met de hoed in de hand:

— Roep mijnheer Brand eens, James. Hij is in de geheime werkplaats. Je moet ons naar het vliegveld te Croydon rijden.

De ruige wenkbrauwen van de reus gingen een heel eind de hoogte in, zeker van verbazing dat zijn meester een vergissing beging en zei toen met 'n lachje:

— Mylord is zeker vergeten, dat mijnheer Brand vanmorgen vertrokken is naar de veiling van koetspaarden in Hampstead. Hij kan zeker niet eerder dan over een uur terug zijn. Ik zou mijnheer Brand daar gaan halen.

— Het is heel dom van mij, James, dat ik dat vergat, riep Raffles uit, zelf

verbaasd over zijn vergeetachtigheid en nu pas schoot het hem te binnen, dat hij al die tijd aan Lupin had zitten denken en aan het gevaar, dat hij nog steeds liep. Dat was wel zeer merkwaardig, want Raffles was er volstrekt de man niet naar, om zich voor de tijd bezorgd te maken en vrees was hem volkomen vreemd. Dan kun je mijnheer Brand, zoals afgesproken, gaan halen en ik zal wel een taxi nemen. Voor het diner ben ik in ieder geval weer thuis.

Raffles knikte de reus toe en verliet het vertrek, maar toen bedacht hij, op straat gekomen, dat hij niet gemakkelijk een chauffeur zou vinden, bereid, om hem naar het verafgelegen vliegveld te rijden en zo opende hij dan de garage, haalde er de tweezitter uit en reed zelf naar het vliegveld, waar hij omstreeks half drie in de namiddag aankwam.

Hij parkeerde zijn auto, plaatste de wagen bij de vijftig à zestig andere wagens die stonden te wachten, liet zijn lidmaatschapskaart aan de portier zien, die zeer beleefd zijn pet afnam en betrad het reusachtige vliegveld, waar het juist op dat uur tamelijk druk was van vertrekkende en aankomende vliegtuigen.

Juist naderde er een grote Constellation van de lijn Kopenhagen, die met luidgebrom van de motor kwam aansnorren tot het geluid plotseling verstomde, de schroef stilstond en het grote verkeersvliegtuig sierlijk neerstreek op de landingsbaan.

In de wachtkamers en bij de buffetten heerste een opgewekte bedrijvigheid, beampten liepen heen en weer, douaneinspecteurs gaven hun bevelen en op het terras van het grote restaurant speelde een strijkje opwekkende muziek.

Raffles stak dwars het veld over, liep langs het grote restaurant, waar het op dat ogenblik tamelijk luidruchtig toeging, passeerde de goederenloods, kwam voorbij de landingstoren, de stationchef met zijn staf, en zette zijn weg voort, in de richting van de hangar. Hij kon daar nog ongeveer 100 meter van verwijderd zijn, toen een lid van het grondpersoneel, dat zeer gehaast scheen te zijn, hem achterop liep, bij het pas-

seren scheen te struikelen en tamelijk onzacht tegen hem opviel met een gompelde verontschuldiging.

Raffles, die in gedachten verzonken was geweest, had ternauwernood op de man gelet, die al weer verder ging, maar toen hij nog 50 passen had afgelegd, stond hij eensklaps stil en bekeek met verbazing zijn linkerhand, die bloedde.

Het was vooral de kleur van het bloed, dat hem trof. Het was bijna zwart en een paar druppeltjes waren gestold terzijde van zijn hand, daar, waar de pink een aanvang nam.

Op hetzelfde ogenblik voelde hij zich door een zonderlinge duizeligheid bevangen en als een bliksemstraal drong het eensklaps tot zijn bewustzijn door, dat hij dat wondje zoëven moest hebben opgedaan, toen de terreinknecht tegen hem aanliep. Het was geen ongeluk geweest, het was opzettelijk gedaan. En niet zodra had Raffles dat begrepen, of hij probeerde de aandacht te trekken, omdat hij reeds voorzag wat er ging gebeuren, maar hij kon geen geluid voort brengen: het was alsof een sterke hand zijn keel toekneep.

Toen, instinctmatig gehoorgevend aan een laatste, heldere ingeving, veranderde hij van richting, wankelde naar de plek, waar zich enige loodsen bijeen bevonden, teneinde zijn vijanden niet naar

de hangar te lokken, waar zijn kostbare machine was opgeborgen.

Want hij had de sleutel van die hangar in zijn zak, men zou die vinden, daarmee de deur openen en wie weet wat er dan allemaal het gevolg van kon zijn.

Bij het groepje hangars bevonden zich enige mannen van het grondpersoneel en Raffles poogde door met zijn armen te zwaaien, hun aandacht te trekken, maar het was alsof zijn ledematen van lood waren. Hij kende deze gewaarwording, hij wist dat het voorbijgaande was, dat hij misschien enige uren bewusteloos zou zijn, maar die uren konden hem noodlottig worden.

Toen hij even stilstond, was het hem alsof de loodsen, de olmen rondom het veld en de stilstaande vliegmaschine een wilde dans rondom hem begonnen. Met een uiterste krachtsinspanning deed hij nog enkele schreden, wankelend, en toen kwamen er een paar mensen aanlopen, die nu pas schenen te begrijpen, dat die eenzame man daar zeer vreemd deed, maar voor hij het bewustzijn verloor en voorover viel in het gras, had hij de voorste man herkend, ondanks diens vermomming.

Het was Arthur Lupin, zijn doodsvijand.

HOOFDSTUK VII

DE LAATSTE STRIJD

Het was omstreeks drie uur in de namiddag, toen Henderson de auto tot staan bracht voor het reusachtige veilinglokaal in Hampstead, waar allerlei rijtuigen en koetspaarden geveild werden. Dat alles was het bezit van een stalhouder, die zich tot het uiterste verweerd had tegen het steeds meer veld winnende vervoermiddel, de auto, maar die in arren moede de strijd had moeten opgeven en nu werden de paarden, 200

in getal, naar alle windrichtingen verstrooid, om in circussen, draaimolens, hier en daar bij boeren en bij de paardenslager terecht te komen. Raffles echter had een viertal zeer schone heackneys ontdekt bij het paardenmateriaal en Brand opgedragen, om de dieren te kopen, teneinde ze voor de nieuwe mailcoach te kunnen gebruiken. Want hoe modern Raffles ook mocht voelen, hij had een grote liefde voor het edele paard

en steeds stonden er in zijn stallen zes of zeven van de schoonste rijdieren en koetspaarden.

De veiling was nog niet ten einde, de heackneys moesten nog « en bloc » komen en Henderson moest nog een half uur geduld hebben.

Toen zag hij eindelijk Brand naar buiten komen, met een stralend gezicht, zwaaiend met zijn armen; de jongeman kreeg hem in het oog en riep al uit de verte:

— Wij hebben ze, James. Mylord zal blij zijn. Heb je hem niet meegebracht?

— Mylord ging naar het vliegveld, mijnheer Brand, om daar naar de vlieg-machine te kijken; hij dacht dat er misschien wat aan kon haperen, ofschoon ik het niet geloof.

— Dan gaan wij hem daar halen, James, riep Brand uit. Ik wil hem het goede nieuws onmiddellijk mededelen. Ik heb ze voor veel minder geld gekregen dan mylord er voor had bestemd.

Reeds was hij in de auto gewipt en gaf nog enkele aanwijzingen aan een bediende van de stalhouder, die de gekochte paarden tegelijk zou stallen.

De auto sloeg de brede autoweg in, die naar het noorden voert en bereikte ongeveer drie kwartier later het bekende vliegveld, hetwelk in zijn uitgebreidheid door slechts weinig andere geëvenaard wordt.

De portier tikte nogmaals beleefd aan zijn pet, want hij kende ook de secretaris van Lord Aberdeen wel, Brand stapte uit en zei tot Henderson:

— Wacht maar even, James, ik zal mylord wel gauw gevonden hebben.

Hij liep het terrein op, maar stond een ogenblik later stil, vol verbazing, toen hij de Duivel der Lucht midden op het vliegveld zag staan, blijkbaar gereed om op te stijgen.

Wilde Raffles dan een proefvlucht doen met het toestel? Was er werkelijk iets aan beschadigd? Maar als dat zo was, dan zou hij op een geheel andere plaats zijn opgestegen, zoals zijn gewoonte was en zeker niet op de startbaan. Hij kwam naderbij, maar keek vruchteloos uit naar Raffles.

Wel draaiden er zeer nieuwsgierig eni-

ge personen om de vlieg-machine heen, die het toestel van alle kanten schenen te bekijken en in de cockpit zag hij iemand zitten, die hij volstrekt niet kende, waardoor zijn verbazing wies tot ongerustheid.

Waar was Raffles? Waarom liet hij toe, dat vreemden zijn machine van zo dichtbij bekeken?

Het is waar, alles was zo ingericht, dat zelfs een scherpziend oog het onderscheid met een gewoon toestel niet kon ontdekken, tenzij na een langdurig onderzoek, maar Raffles had nog nooit toegestaan, dat vreemdelingen zijn machine al te dicht naderden.

Hij kwam nog dichterbij en zijn ongerustheid groeide tot vrees. De man in de cockpit zat niet stil, maar scheen ongeduldig rond te zoeken, terwijl een paar mecaniciens verwonderd om de machine heenliepen, schouderophalend en blijkbaar volstrekt niet begrijpend waaraan het lag, dat het toestel niet wilde starten.

En nog altijd was Raffles nergens te zien.

Brand keerde zich snel om, liep weer naar de ingang en hij voelde dat hij bleek werd, toen hij op zachte toon tot Henderson zei:

— Breng onmiddellijk de auto naar de garage op het veld, James. Er moet iets niet in de haak zijn. De Duivel der Lucht staat midden op het vliegveld en vreemden krioelen erin en erlangs als vliegen over een kaas.

Zonder een woord te zeggen reed Henderson, nadat Brand op de treeplank was gesprongen, de auto het hek binnen en over de sintelweg, die het hele veld omgaf, naar de grote garage, waar de leden van de Koninklijke Vliegclub hun auto's konden neerzetten.

De beide mannen kwamen onmiddellijk weer naar buiten en liepen nu snel op de Duivel der Lucht toe.

De man in de cockpit was zoëven naar buiten geklommen, frommelde nu ongeduldig aan de schroef, waarin zelfs geen beweging was te krijgen, totdat hij eensklaps als het ware verstijfde, op het voelen van een loodzware hand op zijn schouder. Hij draaide zich om en moest

zich een weinig achterover neigen om in het gelaat te kunnen zien van de reus, die vlak achter hem stond met de vuisten in de zijde geleund.

De man wist niet wie die Kolossus was en toch werd hij krijtwit op het zien van de dreigende uitdrukking op het brede gelaat van de man daar vlak achter hem.

— Wie ben jij en wat doe jij aan de machine van mylord? vroeg Henderson onbeweeglijk als een rots.

De man stamelde iets onverstaanbaars, keek schuw om zich heen, totdat een van de mecaniciens zei:

— Deze heer had een sleutel van de hangar, vriend. Hij zei dat Lord Aberdeen last had gegeven, met de machine een proefvlucht te maken.

— Zo...zo..., had Lord Aberdeen dat bevolen? hernam Henderson grimmig. Dan geef ik mijzelf het bevel, om die gemene bedrieger, die zeker niet veel goeds in de zin had, neer te slaan.

Er kwam beweging in het machtige lichaam, een van de geweldige vuisten schoot uit en de man met het krijtwitte gezicht, neergeveld als een os, rolde wel vijf, zes meter verder en bleef roerloos liggen, geheel buiten westen en in een toestand, die zijn onmiddellijke opneming in een ziekenhuis noodzakelijk maakte. Henderson bleek hem op zulk een vreselijke wijze te hebben geraakt, dat het weken zou duren voor de man weer kon spreken, daar zijn kaak in het ongerede was geraakt.

Dit alles had zich zo bliksemsnel afgespeeld, dat er nauwelijks een handjevol nieuwsgierigen getuige was van het voorval. Het waren merendeels chauffeurs, enige mecaniciens, een paar piloten, die wachtten op het ogenblik van vertrek van hun machine en een half dozijn bezoekers, die aangetrokken waren door de sierlijke gratie van de hun nog onbekende machine.

Zonder een woord te verspillen liep Henderson om het toestel heen, lichtte het bij het staartgedeelte op en beval met zijn krachtige stem:

— Ga uit de weg, daar. Is dat de manier, waarop hier de toestellen bewaard worden?

Brand hielp hem en de twee mannen rolden de machine weer een eind achteruit tot voor de wijdgeopende deur van de plaatijzeren hangar, waarop de sleutel nog stak.

De neergeslagen kerel was weggedragen, men begreep dat men hier met een brutale diefstal te doen moest hebben, maar Henderson en Brand dachten aan heel andere dingen.

Waar was Raffles? Hoe kwam het dat hij niet hier was? Hoe was het mogelijk, dat de sleutel uit zijn zak op dat slot was terecht gekomen?

Brand was de hangar rondgegaan met gebalde vuisten, de lippen op elkaar geperst en zei nu op gedempte toon tot Henderson, die volstrekt niet begreep wat hij ervan moest denken.

— Er is blijkbaar iets heel ernstigs gebeurd, James. Een voorgevoel zegt mij dat Lupin hier achter zit. Als mylord hier was, op het vliegveld, zou hij heel zeker niet hebben toegelaten, dat men zo met zijn kostbare machine omsprong. Als dat kon gebeuren, dan bewijst dat, dat hij er niet is, en als hij er niet is, dan, dan... dan...

Brand kon de zin niet eindigen, want de gedachte aan wat misschien het lot van Raffles zou kunnen zijn, deed hem wankelen en sloeg hem met stomheid. Hij wist zich echter spoedig te herstellen en hernam:

— Wacht hier even, ik ga met de portier spreken en als het moet, met de directeur van Algemene Dienst. Er moet toch iets zijn voorgevallen, dat door anderen gezien is.

Zonder antwoord af te wachten, liep hij naar de uitgang en sprak met de portier, maar die had niets gezien, niets gehoord. Ook de chef, zeer verwonderd over het voorgevallene, kon hem geen inlichtingen geven. Brand ondervroeg nog anderen en keerde toen terneergeslagen terug naar de hangar, maar hij verhaaste zijn schreden, toen Henderson, die in gesprek was met een oud, gebogen mannetje, hem driftig wenkte om wat haast te maken.

— Deze man kan u iets vertellen, mijnheer Brand, riep hij al uit de verte. U herkent hem zeker wel.

Ja, Brand herkende hem. Het was een heel oud mannetje, hetwelk zijn baantje als tuinman hier op het vliegveld te danken had aan Lord Aberdeen, die hem bovendien een jaargeld deed uitbetalen. Het was een van die oude mannetjes, die het in een klein huisje niet zouden uithouden en die altijd tussen het struikgewas en de bomen, het gras en de bloemen moet zijn. Hij zorgde met een paar andere tuinlieden voor het onderhoud van de bloemperken voor het grote restaurant, voor het behoorlijk gesnoeid houden van de bomen, het maaien van het gras langs de startbanen en alle andere werkzaamheden.

— Heb jij soms iets gezien, vriend, begon Brand met een bevende stem.

— Dat geloof ik haast wel, mijnheer, begon het mannetje, dat al ver over de tachtig jaar was, met zijn krakend stemmetje en zijn pet in zijn vuisten geklemd. Ik was daar aan het werk midden in de struiken, toen ik iemand naar de hangar zag lopen, die aan Lord Aberdeen toebehoort, juist alsof hij dronken was en ik kon mij niet voorstellen dat het mylord zelf was en ik wilde net te voorschijn komen, toen ik hem zag vallen. Vier of vijf mannen liepen op hem toe en namen hem op. Ik dacht dat zij de hoofduitgang zouden uitgaan, of hem naar de verbandkamer zouden dragen naast 't restaurant, maar inplaats daarvan drongen ze zo maar dwars door de heg heen, waar ik later een groot gat vond en ik was zeker geen twee meter van hen af. Ik was bang, dat beken ik u eerlijk en ik hield me stil en ik hoorde er een zeggen:

— Een beetje voorzichtig met hem. Hij is misschien goud waard; net zoveel goud als hij weegt. En nu als de bliksem naar de boot. Wij moeten nog voor middernacht aan de overzij zijn.

Brand begon te beven, maar hij liet de man ternauwernood uitspreken, drukte hem een geldstukje in de hand, greep Henderson bij zijn mouw en zei hees:

— Kom mee. Het is zoals ik gevreesd heb; het litteken heeft mylord nogmaals verraden, James.

— Wat bedoelen zij met de overzijde, mijnheer Brand, vroeg Henderson, die

zo bleek zag als een doek.

— Dat kan alleen maar de Franse kust geweest zijn, James. Vooruit. Wij hebben geen tijd te verliezen.

Hij wendde zich nog eens om en riep naar het oude kereltje:

— Hoe laat gebeurde dit alles?

— Het was zeker nog geen drie uur, mijnheer.

Brand balde de vuisten; het was nu bijna zes uur. Dat wil zeggen, dat de schurken met de bewusteloze Raffles reeds van Dover vertrokken moesten zijn en wie weet waarheen.

En het ergste was, dat binnen twee uren de duisternis reeds zou gevallen zijn. Toch begreep hij wat te moeten doen; wilde hij niet gek worden. Er moest tot iedere prijs iets gedaan worden. De twee mannen liepen dus zo snel zij konden op de machine toe, na de hangardeuren te hebben gesloten, sprongen erin, bevonden tot hun onuitsprekelijke verlichting, dat er niets was bedorven aan de motor en een paar seconden later verliet de Duivel der Lucht de bodem, beschreef een paar grote kringen en koerste onmiddellijk zuidwaarts.

Brand had achter de stuurknuppel plaatsgenomen en van wraakgedachten vervuld, begon Henderson alle geweren te laden, die hem onder het bereik van zijn handen kwamen, terwijl zijn dikke gespierde vingers trilden van woede en onrust. Brand liet Londen links liggen en zette regelrecht koers naar Dover en bereikte deze havenplaats nog geen half uur later.

Onmiddellijk voerde hij de snelheid van de machine nog wat op en begon aan de moeilijke taak, het Kanaal af te zoeken.

Hij wist natuurlijk niet wat het voornemen was van Lupin, want dat deze de ontvoerder moest zijn, daaraan twijfelde Brand geen seconde, en waarheen hij zijn slachtoffer zou voeren, Het kon evengoed Duinkerken zijn als Brest. Daarbij moest hij tamelijk laag dalen, want het kon wel een kleine motorboot zijn, waarvan Lupin en zijn mannen zich ditmaal bedienden. Zijn wanhoop steeg met iedere minuut, want de zon had nog

slechts een korte baan af te leggen en dan zou zij de kim raken, er achter verdwijnen en dan zou het nog moeilijker zijn, het kleine vaartuig terug te vinden, hetwelk Raffles met zich meevoerde.

En hoe moest men het herkennen? Waardoor zou het zich onderscheiden van andere vaartuigen?

Reeds was Brand een paar malen over een boot heengevlogen, welke hem verdacht voorkwam, totdat hij eindelijk een kleine vlag ontdekte met een paar bekende firmaletters erop en Franse matrozen op het voordek. Hij had schepen gezien van de Batavierlijn, van de Maatschappij Zeeland, boten die op Hamburg en Bremen varen, op Bergen, maar ook op Calais; een vlugge motorboot echter had hij nog niet ontdekt. Daar verdween de zon reeds achter de kim en een gevoel van vertwijfeling begon zich van hem meester te maken. Maar hij gaf het niet op, bleef steeds ronddirkelen, ook toen het donker was geworden, daalde nog lager, maar slaakte eensklaps een kreet, want Henderson, zonder hem te waarschuwen, had het krachtige voetlicht in werking gesteld en juist op dat ogenblik, dat een felle lichtbundel over de golven streek, ving die straal als het ware in haar greep een klein, tamelijk laag op het water liggend vaartuig, witgeschilderd, een motorboot van ongeveer 50 ton, die zo snel mogelijk koers zette naar de Franse kust en op dat tijdstip ongeveer 20 mijlen van Cherbourg verwijderd kon zijn. Zelfs met het blote oog kon Brand op het dek heel duidelijk drie of vier mannen heen en weer zien lopen, die blijkbaar zeer opgewonden waren. Onmiddellijk schoot hij omlaag als een havik op zijn prooi, matigde aanzienlijk de vaart, vergezelde als het ware dat kleine vaartuig op een hoogte van nauwelijks 80 meter. Zo sterk was het zoeklicht, dat alle bijzonderheden daarbeneden zich duidelijk aftekenden: het sneeuwwitte kielzog van de voortsnellende motorboot, de haastig heen en weer lopende mannen, de opgeschoten kabels, de ronde glinsterende patrijspoorten van de koekoek, de roerganger, onbeweeglijk achter zijn stuurrad, alles.

En in dat melkwitte licht verschenen

eensklaps nog drie mannen; de middelste had zijn handen op de rug en die waren blijkbaar gebonden. De twee anderen hielden hem stevig vast en een hunner hield een zwart ding in de hand, dat gericht was op de borst van de middelste man, terwijl hij oogknippend omhoog keek en een dreigende beweging scheen te maken.

Brand werd doodsbлек en uitte een luide kreet, want die gebonden man moest Raffles zijn en hij werd met de dood bedreigd.

Op hetzelfde ogenblik kraakte er iets achter zijn rug als een korte zweeps slag; hij keek vlug om en hij zag hoe Henderson juist zijn geweer herlaadde. Toen keek hij naar beneden; het zwarte ding was weg en de man die het had vastgehouden, lag plat voorover op het dek. Een ander kwam toesnellen, maar eensklaps rukte de gebonden man zich los en sprong lenig als een snoek over boord, met gebonden handen en al en dook onder water. Nogmaals vuurde Henderson; de roerganger, in de schouder getroffen, stortte voorover, het vaartuig zwenkte even af, geraakte buiten de lichtbundel, kwam er een eind verder weer in terug; Brand liet de machine nog meer dalen, tot op nauwelijks vijf meter van het water en toen het toestel vlak over de witte motorboot heenstreek, was het alsof het plotseling van een zwaar gewicht bevrijd werd. Henderson had zich buiten boord gewerkt en was als een bom te midden van de verschrikte opvarenden gevallen, waarvan er reeds twee buiten gevecht waren gesteld.

Zijn geweldige vuisten velden er nog twee, voor die goed en wel begrepen wat er aan de hand was. Brand zag er een over boord springen, die de strijd blijkbaar opgaf en daarmee was de partij uitgespeeld, want er waren geen spelers meer aan de andere zijde.

Henderson had de motor onmiddellijk stopgezet, de boot dreef stuurloos rond en hij tuurde met kloppend hart over de golven, totdat hij het hoofd zag van Raffles en een stem hoorde die riep:

— Als je kunt, James, kom mij dan maar eens helpen en neem je mee mee.

Ik houd mij nog altijd alleen met mijn benen drijvend.

Zonder zich een seconde te bedenken, met zijn geopend zakmes tussen de tanden, sprong Henderson over boord, bereikte met een paar krachtige slagen de stoutmoedige zwemmer en sneed met een enkele jaap de touwen door, die de armen van Raffles gevangen hielden. Het was alsof de vliegmaschine hierop gewacht had, want onmiddellijk daarna streek de Duivel der Lucht neer op de golven en zonder dat een lid van de tegenpartij er zich tegen verzetten kon, zwommen Henderson en Raffles op de machine toe, klommen aan boord, wrongen hun druipende kleren uit en hesen zich in de cabine.

In de stilte van de nacht hoorden zij

op enige afstand weer het snelle puffen van een motor.

— De man die overboord is gesprongen, is zeker teruggekeerd, riep Henderson. Mijnheer Brand, vlug het zoeklicht.

— Dat probeer ik, James, riep Brand terug, maar het lukt niet. Er is zeker door de schok op het water iets gebroken.

— Laat hem maar gaan, wie het ook is, Charles, zei Raffles gelaten. Want in deze duisternis kunnen wij toch niets zien, er is geen maan en het is een sterrenloze lucht. Ik ben er al meer dan tevreden mee, dat jullie mij het leven hebt gered, want ik wil je wel bekennen, dat ik er lelijk aan toe ben geweest.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De geheimzinnige inbraken

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordnaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266